

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

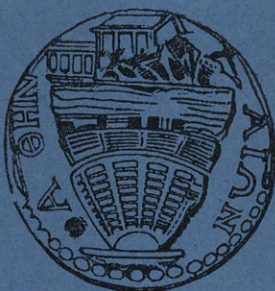
ΥΠΟ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΔΑΠΑΝΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. ΕΤΟΣ Α'. 1862. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. ΤΕΥΧΟΣ Η'. ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ.

τιμή ένιασθα τής έφημερίδος έκ δώδεκα
τευχών προκαταβλητέα δραχμαί 20.
τοίς έταίροις δέ τής αρχαιολ. έταιρίας 12.
μοναδικά τεύχη δέν έκποιούνται.

πάσα σχέσις άφορώσα την αρχαιολογικήν έ-
φημερίδα, είτε προφορική είτε έγγραφος, γίνε-
ται διά του έκδότου 'Αθ. Σ. Ρουσοπόδλου
τακτικού καθηγητού του πανεπιστημίου.

και τῶδε κέρδει κέρδος ἄλλο τίχεται.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΛΑΚΩΝΙΑΣ.

έξεδόθη τῆ 6 Σεπτεμβρίου.

1862.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΥΠΟ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΔΑΠΑΝΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. ΕΤΟΣ Α'. 1862.

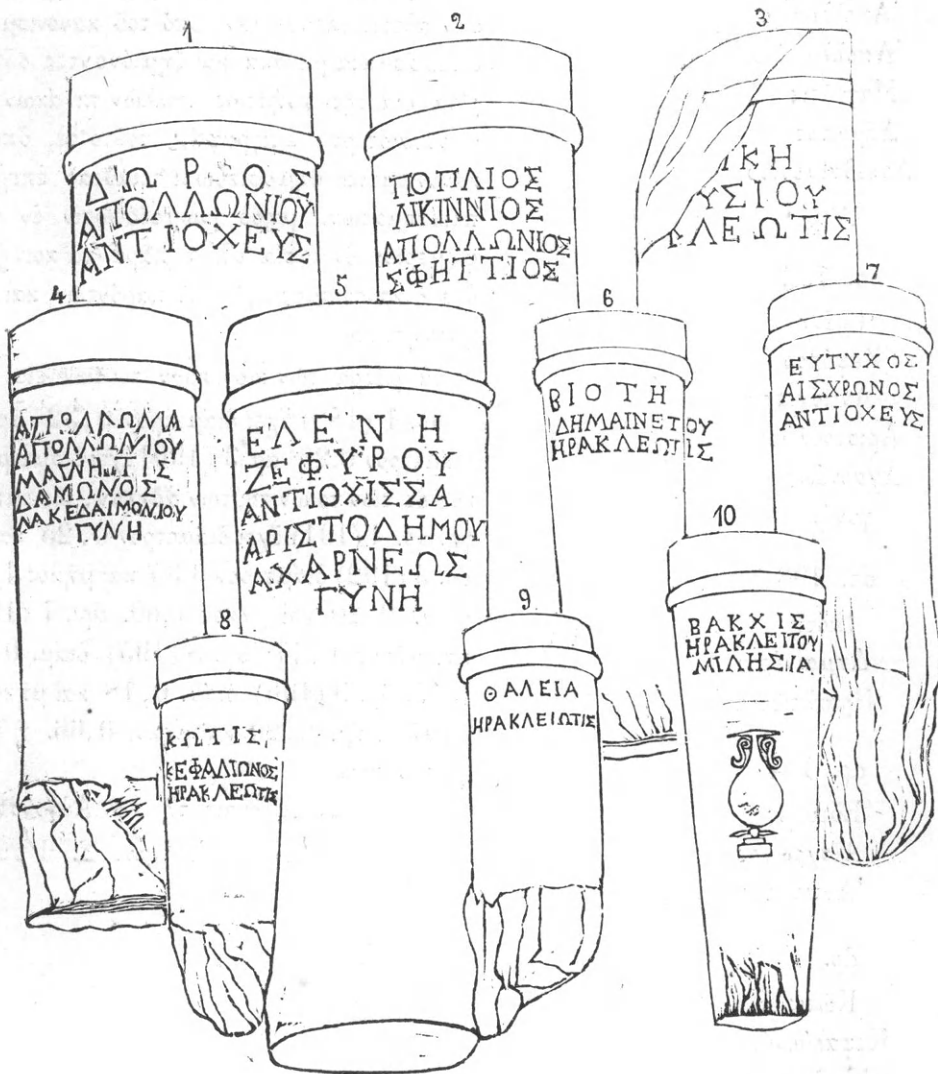
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

ΤΕΥΧΟΣ Η'.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ—ἐπιγραφαὶ ἑλληνικαὶ ὑπὸ τοῦ ἐκδότου, ὑπὸ Πιττάκη καὶ ὑπὸ Σεμιτέλου· ἔρμαϊ ἐκ τῶν τοῦ Κατηφόρη, τὰ ἐκ τοῦ διονυσιακοῦ θεάτρου καὶ ποικίλα ὑπὸ τοῦ ἐκδότου.—

Α' ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ.

- άρ. 188
Δῶρος
Ἀπολλωνίου
Ἀντιοχεύς.
- ἀριθ. 189
Πόπλιος
Λικίννιος
Ἀπολλώνιος
Σφήττιος.
- άρ. 190
Νίκη
Λυσίου
Ἡρακλεῶτις.
- άρ. 191
Ἀπολλωνία
Ἀπολλωνίου
Μαγνητῆς
Δάμωνος
Λακεδαιμονίου
γυνή.
- άρ. 192.
Ἑλένη
Ζεφύρου
Ἀντιόχισσα
Ἀριστοδήμου
Ἀχαρνέως
γυνή.
- άρ. 193
Βιότη
Δημαινέτου
Ἡρακλεῶτις.
- άρ. 194
Εὐτυχός
Αἰσχρωνός
Ἀντιοχεύς
- άρ. 195
Κῶτις
Κεφαλίωνος
Ἡρακλεῶτις.

- άρ. 196
Θάλεια
Ἡρακλεῶτις.
- άρ. 197
Βαχίς
Ἡρακλείτις
Μιλησία.

ἅπασαι αἱ ἀνωτέρω δέκα νεκρικοὶ ἐπιγραφαὶ ἀπὸ ἀρ. 188 — 197 εὑρέθησαν ἐν τῇ κατὰ τὸ Γεράνιον Ἀθηνῶν οἰκίᾳ τοῦ κυρίου Λυσάνδρου Καυτανζόγλου, αἱ πλείσται τοῦτο τὸ ἔτος· κεῖνται δὲ αὐτόθι. τὰ ἀπεικασματα αὐτῶν ἐν ἀρχῇ τοῦ παρόντος τεύχους ἐγένοντο ὑπὸ τοῦ Κυρίου Ι. Γ. Παπαδάκη, καὶ ἔστωσαν παράδειγμα τοῖς δημοσιεύουσιν ἐν τῇ παρούσῃ ἐφημερίδι νεκρικοὺς ἐπιγραφὰς τῆς χρήσεως τοῦ τόπου καὶ τῆς οἰκονομίας, ὅπως τοῦτο μὲν μὴ καταχρῶνται τὴν ἀφεθείσαν αὐτοῖς ἐλευθερίαν ὑπὸ τοῦ κανονισμοῦ παρέχοντες ἀπεικασματα μεγάλα καὶ ζημιόνοντες οὕτω τὴν ἐφημερίδα διὰ τῆς χρήσεως πολλῶν πινάκων ἀναγκαίων διὰ σπουδαιοτέρας ἐπιγραφᾶς· τοῦτο δὲ, ὅπως μὴ παρὰ τὰ κανονισμένα δημοσιεύσῃ τοιαύτας ἐπιγραφὰς ἀνευ ἀπεικασμάτων, μηδὲ γνωμοδοτῶσιν ἐν τῇ παρούσῃ ἐφημερίδι δημοσίᾳ ἄλλα παρὰ τὰ κοινῇ τότε δόξαντα, ὅτε ὁ κανονισμὸς ἐγένετο, παρόντων καὶ τῶν νῦν ἀλλοφρονησάντων.

τὰ μέτρα τῶν κιονίσκων τούτων εἰσὶ τάδε·

ἀρ. 1 (188) ἔχει διάμετρον 0,32· ἀρ. 2 [189] ἔχει διάμετρον 0,26· ἀρ. 3 [190] ἔχει διάμετρον 0,30· τὸ μῆκος δὲ τῶν τριῶν τούτων ἄδηλον, ὡς ἐμπηγμένων ἐν τῇ γῆ. ἀρ. 4 (191) ἔχει διάμετρον 0,25 καὶ μῆκος 0,80· ἀρ. 5 (192) διάμετρον 0,35 καὶ μῆκος 1,00· ἀρ. 6 (193) διάμ. 0,20 καὶ μῆκος 0,60. ἀρ. 7 (194) διάμ. 0,20 καὶ μῆκος 0,77· ἀρ. 8 (195) διάμ. 0,18 καὶ μῆκος 0,55. ἀρ. 9 (196) διάμ. 0,18 καὶ μῆκος 0,60· ἀρ. 10 (197) διάμ. 0,20 καὶ μῆκος 0,66. ἡ ἕλη αὐτῶν μάρμαρον κοινόν.

ἐν Ἀθήναις τῇ 18 Αὐγούστου 1862.

Ἀθ. Σ. Προυσόπουλος.

ἀρ. 198.

(ὄρα πίν. ΚΗ΄.)

ΟΙ ΟΡΓΕΩΝΕΣ.

Τοὺς ἐπιθε

δωκότας.

- Ἐπὶ Δημο)γένου Ἄρχοντος Μουνιχιῶνος, ἀγορᾶ κυρία, Σίμων Σίμωνος Π[ροβαλίσιος εἶπεν
- 5 ἐπειδὴ συμβαίνει εἰς(α)ε (ι τὰ (ἀν)αλώματα γείνεσ(θ)αι καὶ δια(ταῦτα - - - - - τῆ
αὐτ)εἰ λαγχάνουσα ἱερεῖα διάταξιν τινα ἐα(υτῆ) . . .)γενέσθ(αι τὸν Δ)ῆμον - - δε
κάτην δε . . . γησω (ε)ν μηδεμι(ᾶ . . . υ, . . . ε ἐπὶ τῆς δαπάνης ἐπιθεῖναι.
Ἄγαθῆ τύχ(η) δεδόχθαι τοῖς ὀργεῶσιν τὴν λαχοῦσαν ἱερείαν εἰσ)ενεγκεῖν εἰς τὸν κατὰ Δη
μογένην ἄρχοντα ἐνιαυτὸν κατὰ ταυτὰ δὲ καὶ τὰς λοιπὰς (ἐ)τ . . . ν(ῦν
- 10 θρόνους δύο(ο . . . καλλίστους πε(ρ)ιτιθέναι δὲ τοῖς φιαληφόροις καὶ τ(α)ῖς πε
ρι τὴν θεὸν οὔσαις ἐν τῷ Α[γῶ]νι κόσμονά . . . αν ε τ . . . ἄπα(ν
τα ποιεῖ κύρ(ι)οι ἔστωσαν οἱ Ὀργεῶνες ζημιούντες . . . ν. α. α. καινοῦ (ἐ
πὶ τῶν γεγραμμένων (ἀ)ξίαν δραχμῶν πε(ν)τήκον(τα . . . εἰσπρ(αττ)όντων δὲ τοῦ
των τρόπῳ οὔτῃ ἂν (δοκῆ) αὐτοῖς(μ)ῆ ἐξῆναι δε(μ)ηθὲν ἤμ(ι) (- - - - - δοῦναι δὲ
- 15 τὸν εἰθισμένον ἔπαινον αὐταῖς κύριοι δ' ἔστωσαν καὶ οἱ ὀργεῶνες
ὕπερ τῆς ἀπειθούσης· καθιστάτω δὲ (τὴν) ἀεὶ λαγχάνουσαν ἱερεία(ν τῶν ἱε
ρῶν ἐκ τῶν ἱερείων (τ)ῶν γε(νομένων)ων . . . (καὶ) ναῖς δὲ (- - - - - εἰ
ναι καταστῆσαι ἐν Α[γῶ]νι που καὶ ἀγελ . . . ε
ἢ ἱερεία τοῖς αὐτοῖς ἐπιτιμίαις. ἀναγράψαι δὲ τότε τὸ ψήφισμα (τὸν
- 20 γραμματέα εἰς στήλην λιθίνην καὶ στήσαι ἐν τῷ ἱερῷ
ἐπὶ Σωνίου ἄρχοντος Μουνιχιῶνος ἀγορᾶ κυρία
ἔδοξεν τοῖς ὀργεῶσιν
ἐπειδὴ Μητροδώρα (θε)ῶν εἰσακοστὰς ἱερεία(ς
δίκης γενομένης ἐπὶ Πα[εἰ]νου ἄρχοντος ὥστε (- - - - - ιε
- 25 ρεῦσαι καὶ συνδιεξαγαγεῖν μετ' αὐτῆς τὸν ἐνιαυτὸν (τὸν ἐπι
Δ(. . . λ. [ἐν] ἑορταῖσιν διεξήγαγεν καλῶς καὶ εὐσχημόνως
καὶ εὐσεβῶς τὰ πρὸς θεὸν καὶ ἀνέκλητον αὐτήν τ(ε) ἐ
σκεύασεν ἐν ταῖς τε ἱερείαις καὶ τοῖς ὀργεῶσιν κατὰ ταυτὰ δὲ καὶ ἢ
ἐπὶ Σωνίου ἄρχοντος γενομένη ἱερεία (ἐ)ν ἐκκλησίᾳ
- 30 ο (ποιτῆ)σαι ἐαυ(τῆ) τοὺς ὀργεῶνας ὥστε κα(ι ἐ
λα[χ]εν μετὰ (ταῦτα) ἰδίαν . . . ἐπιχωρησάντων δὲ τῆ Α
καλῶς] διεξαγαγεῖν τὴν (ἱερ)ωσύνην, καὶ εὐσχημ(ό
νως καὶ εὐσεβῶς (προσ)ενεγκῶν εἰς(τε) τὴν θεὸν καὶ τὰς ἱερ(είας)
δι' ὃν φιλοτ(ι)μούνται αἱ ἱερεῖαι (ἀπο)κατασταθῆναι αὐτ(ὴν
- 35 οἱ δὲ . . .)ον τῆ θεῖ(ᾶ) ὄπου ἂν οὖν φαίνωνται πάντες
πρόνοιαν ποιούμενοι τῆς θεοῦ κατενιαυτὸν καλῶς καὶ εὐ(σε
βῶς (τὰ πρὸς τὸν θεόν) ἀγαθ)ῆ τύχει δεδόχθαι τοῖς ὀργεῶσιν
ἕκαστος - - - - - νας - - - - -
- - - - - δοκεῖ ταῖς (λοιπαῖς
- 40 ἱερείαις παρεγομέναις . . . κα)λῶς καὶ εὐ(σχη)μόνως εἰς πάντα
καιρὸν (ἀνέθε)σαν κατὰ τὴν - - - - - Ἀναγράψαι δὲ Δ
ἢ μητρι(καὶ κόρη) - - - - - τὰ ψηφί(σ)ματα ἀναγράψαι
δὲ τότε τὸ ψήφισμα τὸν γραμματέα τὴν στήλην.

Γέγραπται ἐπὶ στήλης λίθου Πεντελησίου· ἤρρον εἰς Πειραιᾶ τὸ 1860· τὸ ὕψος τῆς στήλης ὅσον σώζεται εἶναι 105 τὸ πλάτος αὐτῆς 95 καὶ τὸ πάχος 10 εὐρίσκειται νῦν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γενικοῦ ἐφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων ἢ στήλη εἶναι ἠκρωτηριασμένη πρὸς τὸ ἄνω μόνον, τὰ λοιπὰ μέρη αὐτῆς σώζονται ἐπὶ τῆς στήλης ταύτης ἢ τὸ πρότερον γεγραμμένη ἄλλη ἐπιγραφή μεγαλειτέρα τῆς παρούσης, διότι, ὅσον ἐξάγεται ἀπὸ τινος ἔχνη αὐτῆς ἐπλήρου αὐτῆς ἄλλην τὴν ἐπιφάνειαν τῆς στήλης, ταύτην ἐξάλειψαντες ἐπέγραψαν ἐπὶ τοῦ ἡμίσεως αὐτῆς τὴν παρούσαν ἐπιγραφὴν. Ἐπειδὴ δὲ καλῶς δὲν ἐξήλειψαν τὴν πρώτην ἐπιγραφὴν, τῆς δὲ δευτέρας τὰ γράμματα οὐκ ἐνεχάραξαν βαθέως οὐδὲ ἐπιμελῶς ἐπὶ τοῦ λίθου ἢ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης κατεστάθη ἀπὸ τε τὸν χρόνον καὶ τὴν σύγχυσιν τῶν γραμμάτων τῆς τε ἀρχαιοτέρας ἐπιγραφῆς καὶ τῆς παρούσης δυσκολωτάτη· εἰς τὰ κάτω μάλιστα μέρη αὐτῆς δ' ἀντιγράφων καθίσταται ἀνυπόμονος· τὰ γράμματα οὐκ εἰσὶν ἀκριβῶς βραδωτὰ ἐγκεχαράγματα· ἀνωθεν τῆς ἐπιγραφῆς ὑπάρχει ἐπὶ τοῦ λίθου στέφανος διαμέτρου 15 ἐντὸς δὲ αὐτοῦ ἢ ἐπιγραφὴ οἱ ὄργεῶνες τοὺς ἐπιδεδωκότας. Ἐκ τοῦ σωζομένου μέρους ἐξάγεται ὅτι ἐπὶ τοῦ λίθου εἰσι δύο φηφίσματα ὄργεῶνων· τὸ μὲν ἐπὶ Δημογένου ἀρχοντος δὲ ἤρξε τὸ 4 ἔτος τῆς 115 Ὀλυμπιάδος, τὸ δὲ ἐπὶ Σωνίου. Πότε δὲ ἤρξεν ὁ ἀρχὼν οὗτος ἀγνωστοῦμεν, διότι τὸ ὄνομα αὐτοῦ οὐχὶ μόνον οὐχ εὐρηταί εἰς τοὺς καταλόγους τῶν ἐπωνύμων ἀρχόντων τῶν Ἀθηναίων, ἀλλ' οὐδὲ ὡς κύριον ὄνομα ἀπαντᾶται εἰς τοὺς συγγραφεῖς καὶ τὰς γνωστὰς μέχρι τοῦδε ἐπιγραφάς, ἀναφέρεται δὲ δις Σώνικος εἰς τὴν 21 καὶ 29 γραμμῆν τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης· τοῦτο εἶναι νομίζω λάθος τοῦ ἐγχαράκτου τῶν γραμμάτων, ὅστις λίαν ἀμελῶς καὶ ἐπιπολαίως ἐνεχάραξε Σώνικος ἀντὶ Σωσίνικος ὄνομα ἀπαντώμενον συνεχῶς οὐχὶ δὲ ὡς ὄνομα ἀρχοντος. Εἰς τὴν πρώτην γραμμῆν ἢ προπαραλήγουσα τοῦ ὀνόματος Μουνοχιῶν τοῦ 1 εὐρηταί ἐνταῦθα γεγραμμένη ὡσπερ καὶ εἰς τὴν 2 γραμμῆν καὶ εἰς τὰς ὑπ' ἀριθ. 4041 4097 4098 ἐπιγραφάς· τὸ εἰς τὴν αὐτὴν γραμμῆν σημειούμενον κύριον ὄνομα Σίμων Σίμωνος εὐρηταί καὶ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 268 ἐπιγραφὴν τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικίου.

Κ. Σ. Πιπτάκης.

Ἄρ. 199.

(Ὅρα πίνακα ΚΘ'. ἀρ. 1.).

Ἡ ἐνεπίγραφος καὶ προστύποις ἔν τε τῷ ἀετώματι

καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν κεκοσμημένη αὕτη στήλη, ἣτις ὁμοιοτύπως ἐξεδόθη ἐν τῷ ΚΘ'. πίνακι, εὐρέθη ἐν τῷ πέρυσιν ἀναλώμασι καὶ ἐπιμελείᾳ τῆς ἡμετέρας ἀρχαιολογικῆς ἐταιρίας παρὰ τὸν ἀγ. Δημήτριον τὸν Κατηφόρην ἀνορουχθέντι μέρει τοῦ μηνοειδοῦς τείχους, ὅπερ οὐ πολλὰς ἑκατονταετηρίδας μετὰ Χριστὸν κατεπειγόντως, ὡς φαίνεται, καὶ ἐν κινδύνοις μεγάλοις ἐπιπρεμαμένοις πρὸς φυλακὴν τῆς πόλεως ὑποδομήθη, περιέχον οὐ πολὺ μέρος τῆς προσαρκτοῦ πόλεως ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως μέχρι πάλιν αὐτῆς. Εὐρέθη δὲ μεταξὺ τῶν παμπόλων ἀρχιτεκτονικῶν τε καὶ πλαστικῶν μνημείων καὶ τοῦ Μητροῦ ὡς εἰπεῖν τῶν ἐφήθων τῆ 25ῃ τοῦ Φεβρουαρίου μηνὸς τοῦ 1861 ἔτους καὶ νῦν φυλάττεται ἐν τῷ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ μουσεῖῳ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐταιρίας, τεθραυσμένη εἰς ὀκτὼ καὶ εἴκοσι ἐλάσσονα καὶ μείζονα μέρη. Οὕσα δὲ λίθου Πεντελικῆς ἔχει μῆκος μὲν 1,71 τοῦ Γαλ. μέτρου, πλάτος δὲ τὸ μέγιστον 0,50 καὶ πάχος 0,07. Ἡλικὴ δὲ ἦτο ἢ στήλη τὴν ἀρχὴν, δὲν δύναται τις πλέον ἀκριβῶς νὰ εἴπῃ· ἐὰν δὲ τις εἰκόσῃ ἐκ τοῦ ἀετώματος, ὅπερ, ὡς φαίνεται, τὸ ἡμιού που μόνον διεσώθη, φαίνεται ὅτι ἦτο τὸ μὲν μῆκος ὅσον εἶπομεν, τὸ δὲ πλάτος μέχρι 0,62 τοῦ Γαλ. μέτρου, τῆς νεῶς κειμένης οὐχὶ ἐν μέσῃ τῇ στήλῃ, ἀλλὰ μᾶλλον τι πρὸς ἀριστερὰν τῷ δρῶντι.

Ἡ δ' ἐπιγραφὴ ἢ ἐν τῇ στήλῃ ταύτῃ ἐπιγεγραμμένη, ἣς τὰ γράμματα τὰ μὲν μείζονα ἔχουσιν ὕψος μὲν 0,015 τοῦ Γαλ. μέτρου, πλάτος δὲ 0,011, τὰ δὲ ἐλάσσονα ὕψος μὲν 0,009, πλάτος δὲ 0,007, τῆς δὲ λέξεως ΑΓΑΘΗ ὕψος μὲν 0,029, πλάτος δὲ 0,026, εἶνε κατάλογος γυμνικός, ἣτοι ἀναγραφὴ τῶν ἀρχόντων τῶν ἐφήθων καὶ τῶν ἐφήθων αὐτῶν τῶν ἐπὶ ἀρχοντος Γαίου Ἐλιδίου Σεκούνδου ἐφηβουσάντων. Καὶ ἐν μὲν τοῖς στίχοις ἀπὸ τοῦ 2—5 ἢ χρονολογία, ἐν δὲ ταῖς δύο πρώταις στήλαις οἱ συνάρχοντες τοῦ κοσμητοῦ, καὶ ἐν τῇ τρίτῃ, ἣς ὀλίγα που μόνον γράμματα φαίνονται, οἱ ἐφηβοί, πρώτοι μὲν οἱ πρωτέγγραφοι κατὰ φυλὰς βέβαια, εἶτα δὲ οἱ ἐπέγγραφοι (α). Ἐχει δὲ ἢ ἐπιγραφὴ αὕτη μικροῖς γράμμασιν ὡς ἐξῆς·

(α) Εἶπομεν ὅτι οἱ μὲν πρωτέγγραφοι ἦσαν βεβαίως κατὰ φυλὰς, οἱ δὲ ἐπέγγραφοι οὐχί, διότι οὕτω πάντοτε εὐρίσκονται ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς. Ἐν μὲν δὲ μόνῃ ἐπιγραφῇ τῇ ἐν ἀριθ. 107 (πίν. ΙΕ') τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος (τῆς Β' περιόδου) ἔτυχεν νὰ παρατηρήσω καὶ τοὺς ἐπεγγράφους καταλεγόμενους κατὰ φυλὰς ἅμα μετὰ τῶν πρωτεγγράφων· διότι τὸ νὰ καταλέγωνται ἅπαντες μὲν οἱ ἐφηβοί κατὰ φυλὰς, τινὲς δὲ αὐτῶν μετὰ τῶν δημοτικῶν, τινὲς δὲ (καὶ οὗτοι ἐκασταχῆ τελευταῖοι) ἄνευ αὐτῶν οὕτω μοι φαίνεται ὅτι πρέπει νὰ ἐκλάβῃ τις, ὅτι οἱ μὲν πρώτοι εἶνε πρωτέγγραφοι, οἱ δὲ δευτέροι ἐπέγγραφοι.

Ἄγαθῆ [τύχη.

Ὁ κοσμητῆς τῶν ἐφήθων

ἐπὶ ἀρχ[ο]ντος Γ. Ἐλθιδίου Σ[εκούδου Παλληνέως
τούς τε συνάρχοντας καὶ τούς ὑπ' αὐτὸν ἐφήθους ἀνέγραψεν.

5 Ἀντικοσμητῆς Πό. Αἴλιος Ι

Παιδοτρίβης διὰ βίου
Νεικόστρατος Ἰλάρου Παλ.
Γραμ[μ]ατεὺς διὰ βίου
ἱερεὺς Στρ[ά]των Ἀχαρ. τὸ ἰδ'.	Ἄρχων καὶ γυμνασάρχος
δι' ἔθλου ἔτους
Φιλιστείδης Φιλιστείδου Π[ειρ].
Στρατηγὸς
Πό. Αἴλ. Κορνῆλιος Πα[λ].
Κήρυξ	
10 Σωφρον[ισ]ταὶ
Ἡρακλέων Ἡρακλέωνος Φλυ.
Ἀπολλώνιος Ζωσίμου Βησ.
Ἐλευσεῖνιο[ς] Σόφου Κηφι.
Σώτας Σώτου ἐξ Οἴ.	55 Φλά. Μαρεῖνος Παια.
Βασιλεὺς
Πό. Αἴλ. Φεΐδιμος Παλ.
ἐπετέλεσεν τὸν ἀγῶνα
τῶν Ἀθηναίων καὶ ἐστίασε	E . . .
15 Ἀφροδείσιο[ς] Ἐπαφρο. Στει.
Ἐλπίνεικο[ς] Ἐλπινείκου Μυρι.
Ἵποσωφ[ρο]νισ[τα]ὶ
Ἰσίδοτος Ἰσιδότου Σουιν.
Ἀπελλῆς Ἀπελλοῦ Ἀντι.	60 τοὺς συνεφήθους καὶ
τοὺς περὶ τὸ Διογένειον
πάντας.
Πολέμαρχος
Ἀδρ. Διονυσόδωρος Ἀχαρ.	
20 Ἀθηνόδωρο[ς] Ἀθηνοδώρου Ἐκα.
Διονύσιος Σ[όφ]ου ἐξ [Οἴ].
Λεωνίδης Σ . . . ω . Ἀθμ[ο].
Παράμονος . . . νου Ὡαθ.
Προστάτ[η]ς	65 Ἀγορανόμοι
Διονυσόδωρος Διονυσοδώρου Βησαι.
Μηνόδωρος Εὐδόδου Ἀχαρ.
Ἐπετέλεσαν τοὺς κύθρους.
Ἀγωνοθέται	E . . .
M . . .
Ἴσ . . .
Θ . . .
25 Πό. Αἴλιος Παιδ[έ]ρωσ Παλ.
Ἡγεμῶν
Ἀθηνόδωρος Ἀθηνοδώρου Ἀθμο.
Ὀπλομάχος
Ζω[ί]λος Εἰρηνα[ί]ου Φλ.	70 Ἀντινοσίων ἐν ἄστει
Ἀπολλώνιος Ἀπολλωνίου Πειρ.
Ἀδριανέων
Αἴλ. Ἐρωτιανὸς Φλυ.	Ba . . .
Σω . . .
Ζω . . .
Ἰλα . . .
30 Δ[ι]δάσκαλος
Ζώσ[ι]μος Ἀλεξάν. Λαμ.
Ἵποπαιδοτρίβ[η]ς
Εὐτυχια[νὸ]ς Ἰακίν. Σφήτ.
Ἵπογραμματεὺς	75 Νεικόστρατος Νείκωνος Τριν.
Θησείων
Περικλῆς Προσδέκτου Κεφ.
Φιλαδελφείων
Ἀδρ. Διονυσόδωρος Ἀχαρ.	Πισ . . .
Ζωσ . . .
Ἄττ . . .
Παν . . .
Ἡρα . . .
Ἀθη . . .
35 Πό. Αἴλ. Ἄνθος [Ἡ]ρασί.
Κεστροφύλαξ
Κάρπος Κάρπου [Ἀν]αφ.
Ἐκ τῶν σεβαστοφορικ[ῶ]ν
ἐδόθη τοῖς ἐφήθ[ο]ις π[ᾶ]σι ἐν	80 Τοῦ περὶ ἀλκῆς
Πό. Αἴλ. Κορνῆλιος Παλ.
Φλά. Μαρεῖνος Παια.
Γερμανικέων
Ἀθήναια	Διο . . .
Ἄρτ . . .
Μη . . .
Σε . . .
Ἀκα . . .
Ἀδρ . . .
40 Πλαταιαῖς τῶν δ[ι]αλόγων
ἐκάστω δηνάρια γ' καὶ ὑπὲρ[ρ] τῆς
υγείας τοῦ αὐτοκράτορος
εἰς θυσίας τοῖς περὶ τ[ῆ]ν	85 ἐκ τῶν σεβαστοφορικῶν.	Πα . . .

ἐπιμέλειαν αὐτῶν τε(τ)α-
45 γμένοις ἐκάστω δηνάρια ε
καὶ ἐκ τῶν περισσῶν
ἐπετελέσθη δ ἀγῶν τῶ(ν
'Αθηναίων.

93 Φιλισταίδ(ης Φιλισταίδου Πειρα]ειὸς καὶ Πό. Αἴλ.

94 ναυμαχ(ήσαντες) Μουνιχία συνεστεφανώθησαν.

Στ. 3. Τοῦ τρίτου ὀνόματος τοῦ ἀρχοντος σώζεται ἐν τῷ λίθῳ τὸ Σ καὶ κάθετος γραμμῆ· δῆλον ἄρα ὅτι ἀναπληρωτέον ὡς ἀνεπλήρωσαμεν ἐκ τῆς ἐν Φιλιστορος τόμ. Γ'. σελ. 463 καὶ Ἀρχαιολ. ἐφημ. (περιόδ. Β') σελ. 146 καὶ πίν. ΙΗ' ἀριθ. 3 ἐκδοθείσης ἐπιγραφῆς, ὅπου εὑρηται πλήρες τὸ αὐτὸ ὄνομα.

Στ. 4. Ἐκ τῆς ἐν Φιλιστ. τόμ. Β'. σελ. 428 ἐπιγραφῆς, ἐν ἣ ἐν τῇ χρονολογίᾳ λέγεται ὅτι οἱ συνστρεμματάρχαι « τὸν τε κοσμητὴν καὶ τοὺς συνάρχοντας αὐτοῦ καὶ τοὺς περὶ τὸ Διογένειον καὶ τοὺς συνεφέθους ἀνέγραψαν », δῆλον ὅτι συνάρχοντας ἐνταῦθα πρέπει νὰ ἐννοήσωμεν τοὺς συνάρχοντας τοῦ κοσμητοῦ, οἵτινες δὲν ἦσαν ἰδία τις ἀρχή, ἀλλ' ἅπαντες οἱ λοιποὶ (πλὴν τοῦ κοσμητοῦ ἐνταῦθα ἢ τοῦ γυμνασιάρχου ἀλλαχοῦ) ἀρχοντες τῶν ἐφέθων. — Ἀνεπλήρωσαμεν δὲ οὕτω τὸν στίχον τοῦτον κατὰ τὴν ἐν Φιλιστ. τόμ. Γ'. σελ. 444 ἐπιγραφὴν καὶ ἄλλας· ἀντὶ δὲ ἐφέθους ἠδύνατο νὰ ἦνε καὶ ἐφεθεύσαντας (πρβλ. C. I. G. ἀριθ. 272 κ. ἄλλ.).

Στ. 5. Μετὰ τὸ Αἴλιος εἶνε ἐν τῷ λίθῳ τὸ γράμμα ἰῶτα καὶ περὶ αὐτὸ ἄνω δύο στιγμαὶ (πρβλ. στ. 29) καὶ ἔπειτα ἔχνη τῶν κατωτάτω γράμματός τινος, ὅπερ καὶ ἄλλο μὲν τι δύναται νὰ ἦνε, μάλιστα δὲ τὸ Σ. Τὸ ὄνομα τοῦτο νομίζω ὅτι ἦτο τὸ τρίτον ὄνομα τοῦ ἀντικοσμητοῦ, μεθ' ὃ εἶπετο τὸ δημοτικόν, εἰκάζων ἐκ τῶν ἄλλων Ποπλίων Αἰλίων τῶν ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ, τρία ἐχόντων ὀνόματα ἐκτὸς τοῦ δημοτικοῦ, καὶ ἐκ τῶν ὑπολειμμένων γραμμάτων, ἅπερ φαίνεται ὅτι δὲν ἀνήκουσιν εἰς δημοτικόν τι ὄνομα. Εἰς τὴν ἐκδοχὴν ταύτην ἴσως συντελοῦσιν τι καὶ αἱ περὶ τὸ Ι δύο στιγμαί. Ὁ δὲ ἀντικοσμητὴς ἐνταῦθα σημαίνει ὅτι ὤφειλε νὰ στήσῃ τὴν στήλην (πρβλ. Boeckh C. I. G. ἀριθ. 272, 286 καὶ 284, σελ. 395).

Στ. 7. Ὁ Νεικόστρατος οὗτος μνημονεύεται ἐν τῇ ἐν ἀριθ. 286 τοῦ C. I. G. ἐπιγραφῇ ὡς κοσμητῆς, καθὰ ἀναπληροῖ δ Boeckh, πλὴν ὅτι τὸ ὄνομα ἐκεῖ δὲν

Ἐπινεικίων	Διο . . .
Πό. Αἴλ. Φεΐδιμος Παλ.	Ἐ(πέ)νγραφοι
Τὸν ἀγῶνα ἐπιτελέσας	Εὐδ . . .
δμο(ι)ον τῷ περὶ ἀλκῆς	Κλ . . .
90 εἰστ(ί)ασε τοὺς συνε-	Πρ . . .
φῆθο(υ)ς καὶ τοὺς περὶ τὸ	Φιρ . . .
Διογένειον.	Κλ . . .
Κορνήλιος Παλ.	Φλ . . .
	Ζω . . .
	Κλ . . .
	Εὐδ . . .
	Φ . . .

εἶνε πλήρες, ἀλλ' ὡς « αὐτοῦ τοῦ Ἰαροῦ Παλληνέως ». Ὅτι δὲ ὁ αὐτὸς οὗτος Νεικόστρατος εἶνε, δῆλον οὐ μόνον ἐκ τῶν λοιπῶν ὀνομάτων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ὅτι καὶ ἐν τῇ εἰρημένῃ ἐπιγραφῇ, ὡς καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ, εὑρηται μετὰ τοῦ ἱερέως Στράτωνος τοῦ Κιθαριῶνος Ἀχαρνέως ὡς γραμματέως.

Στ. 8. Περὶ γραμματέως πρβλ. Boeckh ἐν C. I. G. ἀριθ. 270, 3 καὶ 266.

Στ. 9. Περὶ τοῦ Στράτωνος βλέπε κατωτέρω περὶ τὸ τέλος τοῦ ἀρθρου τούτου.

Στ. 11. Ἡρακλέων Ἡρακλέωνος Φλυεὺς σωφρονιστῆς καὶ Ἰσιδότος Ἰσιδότου Σουινεὺς ὑποσωφρονιστῆς μνημονεύονται καὶ ἐν τῇ ἐν Φιλιστ. τόμ. Β'. σελ. 268 (στ. 21 καὶ 28) ἐπιγραφῇ. Νὰ παραδεχθῇ τις ὅτι οὗτοι εἶνε οἱ αὐτοὶ τοῖς ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιγραφῇ (στ. 11 καὶ 18) δὲν εἶναι δυνατόν, διότι ἡ ἐν Φιλιστορι ἐπιγραφῇ φαίνεται περὶ τὰ 60 τοῦλάχιστον ἔτη παλαιότερα. Πρέπει λοιπὸν νὰ ὑπολάβῃ τις τοὺς ἡμέτερους ἢ υἱοὺς ἢ ἐκγόνους ἐκείνων, ἢ περ σύμπτωσις σφίδρα θαυμαστή.

Στ. 24. Μήπως δ προστάτης οὗτος εἶνε ὁ αὐτὸς τῷ ἐπιστάτῃ τοῦ παλαίσματος ἢ ἀπλῶς ἐπιστάτῃ;

Στ. 28. Περὶ ἐπλομάχου πρβλ. Boeckh C. I. G. ἀρ. 266, σελ. 369.

Στ. 29. Ἐκ τῶν ὑποφαινομένων ἰχνῶν τῶν γραμμάτων καὶ τοῦ τόπου ὀδηγηθεὶς ἀνεπλήρωσα Ζωῖλος. Ἐπὶ τοῦ ἰῶτα εἶνε γεγραμμένοι δύο στιγμαί, ἃς δὲν πρέπει νὰ ὑπολάβῃ τις ὡς τὰ ἡμέτερα διαιρετικὰ σημεῖα, διότι ἐν τισι μεταγενεστέραις ἐπιγραφαῖς εὑρίσκεται τὸ ἰῶτα μετὰ δύο στιγμῶν καὶ μόνον ὃν καὶ ἐν διφθόγγῳ, εἴτε αὕτη μονοσυλλάβως εἴτε διηρημένως ἐκφωνεῖται.

Στ. 36. Κεστροφύλαξ εἶνε ὁ ἐπὶ τοῦ κέστρου, πολεμικῆς τινος λιθοδόλου μηχανῆς ἐν τῷ πρὸς Περσέα πολέμῳ εὑρεθείσης (πρβλ. Πολύβ. 27,9. Liv. 42,65), παιδευτῆς τῶν ἐφέθων.

Στ. 38. Σεβαστοφορικῶν (ἐννοητέον χρημάτων) οὕτε ἐν λεξικοῖς οὕτε ἀλλαγῶν που μνεῖα γίνεται, καθ' ὅσον ἐγὼ γινώσκω, εἰμὴ ἐν τισιν ἐπιγραφαῖς τὸ παρελθὼν ἔτος Ἀθηναίων ἀνευρεθείσαις. Τῶν χρημάτων δὲ τούτων τὴν ἑρμηνείαν ἀναβάλλοντες εἰς ἄλλοτε, ὅταν τύχη εὐκαιρία, παρατηροῦμεν ἐνταῦθα μόνον ὅτι ποικίλη ἐγένετο κατὰ καιροὺς χρήσις αὐτῶν, ὡς δῆλον τῷ παραβάλλοντι τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην πρὸς τὴν ἐν Φιλίστ. τόμ. Γ'. σελ. 445 (στ. τῆς ἐπιγρ. 33—38).

Στ. 39—40. Ἐντεῦθεν μανθάνομεν ὅτι οἱ ἔφηβοι κατὰ τοὺς χρόνους τούτους ἐλάμβανον μέρος καὶ ἐν τῷ ἀγωνί τῶν Ἐλευθερίων τῶν ἐν Πλαταιαῖς εἰς μνήμην τῆς κατὰ τῶν Μήδων νίκης τελοῦμένων, ἂν καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐώρταζον ὡσαύτως ἐν Ἀθήναις τὰ Ἐλευθέρια ταῦτα. Τί δὲ σημαίνει τὸ τῷ διαλόγῳ, ὅπερ καὶ ἐν τῇ ἐν Φιλίστ. τόμ. Γ'. σελ. 445 ἐπιγραφῇ (στ. 33), δὲν ἐδουήθηεν νὰ ἐξακριβώσω.

Στ. 46. Ἐκ τῶν περισσῶν φαίνεται ὅτι σημαίνει ὅ,τι τὸ τοῦ Ξενοφῶντος (Ἀναβ. ἐ. κεφ. γ', 13) ἐν ὁμοίᾳ περιστάσει ἐκ τοῦ περιττοῦ, τοῦτ' ἔστιν ἐκ τοῦ περισσεύματος.

Στ. 49. Ἐπισκεψάμενός τις τοὺς ἐν τῇ πρώτῃ στήλῃ συνάρχοντας τοῦ κοσμητοῦ ὅπως ἔχουσι, δὲν εἶνε τρόπος καθ' ὃν δὲν θέλει προσκρούσει εἰς τὴν δευτέραν ταύτην στήλην καὶ μάλιστα εἰς τὸν στίχον τοῦτον καὶ τοὺς εὐθὺς ἐπομένους, καὶ δὲν θέλει ἀπορήσει πρῶτον μὲν πῶς ὁ ἄρχων καὶ γυμνασίαρχος, ὁ στρατηγός, ὁ βασιλεὺς καὶ λοιποὶ οὕτω χαμηλὰ καὶ μετὰ τόσους ἄλλους ὑποδεστέρους ἄρχοντας ἀναγράφονται, ἔπειτα δὲ πῶς ὁ αὐτὸς ἀνὴρ εἶνε ἅμα καὶ ἄρχων καὶ γυμνασίαρχος. Ἐὰν δῆλα δὴ ἀποθλέψη τις εἰς τὴν τῶν ἀρχόντων τῶν ἐν τῇ πρώτῃ στήλῃ τάξιν, θέλει ἰδεῖ ὅτι οὗτοι οὐχὶ φύρδην καὶ ὡς ἔτυχεν ἀναγράφονται, ἀλλὰ κατὰ διαδοχὴν ἀκριβῆ καὶ ἀνάλογον πρὸς τὰ ἀξιώματα αὐτῶν, ὅθεν ὄφειλεν ὁ ἀντικοσμήτης καὶ ἐν τῇ δευτέρᾳ ταύτῃ στήλῃ νὰ τηρήσῃ τὴν αὐτὴν ἀκρίβειαν καὶ ἀναλογίαν, ἀναγράφων τοὺς ἐν αὐτῇ ἄρχοντας καθ' ἣν τὸ ἀξίωμα αὐτῶν τάξιν ὡς πρὸς τοὺς ἐν τῇ πρώτῃ στήλῃ ἀπῆται. Αἴφνης ὁμοίως ἐνταῦθα βλέπομεν ἄρχοντας τῆς πόλεως, οἵτινες δῆλον ὅτι πολλῶν ὑπέρτεροι ἦσαν, ἵνα μὴ ἀναφέρωμεν ἄλλους, τοῦ διδασκάλου καὶ ὑποπαιδοτρίβου καὶ ὑπογραμματέως καὶ κροστροφύλακος. Τὸ ἐμπόδιον τοῦτο ἔκαμεν ἡμᾶς νὰ ἐξετάσωμεν ἀκριβέστερον τὸ πρᾶγμα καὶ οὕτω μετὰ τινὰ σκέψιν εὗρομεν ὅτι ἐν ὀλίγαις ἐπιγραφαῖς τηρεῖται τηλικαύτῃ ἀκρίβειᾳ περὶ τὴν ἀνα-

γραφὴν τῶν ἀρχόντων, ἡλίκη ἐν ταύτῃ, ὅτι ὁ ἀντικοσμήτης ὀρθῶς καὶ δικαίως ἀνέγραψεν οὕτως ἐν τῇ δευτέρᾳ στήλῃ τοὺς ἐν αὐτῇ ἀναγεγραμμένους καὶ ὅτι οἱ ἀπὸ τοῦ 49 μέχρι τοῦ 68 στίχου ἄρχοντες πρέπει νὰ ὑποληφθῶσιν ἄλλως ἢ ὅπως μέχρι τοῦδε ὑπὸ τῶν ἀρχαιολογούντων ὑπελαμβάνοντο. Οἱ ἄρχοντες δῆλα δὴ τῶν ἐφήβων πρέπει νὰ διακριθῶσιν εἰς δύο τάξεις, εἰς γυμνικούς ἄρχοντας, ἧτοι παιδευτάς (magistros), ἀσχολουμένους περὶ τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν ἐφήβων γυμναζομένων, καὶ εἰς ἀγωνιστικούς, φροντίζοντας περὶ τῶν ἐφήβων ἀγωνιζομένων. Τὴν διάκρισιν ταύτην βλέπομεν ἀκριβῶς τηρηθεῖσαν ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ, ἐν μὲν τῇ πρώτῃ στήλῃ τοὺς γυμνικούς, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ τοὺς ἀγωνιστικούς. Καὶ ὅτι μὲν οἱ ἐν τῇ πρώτῃ στήλῃ ἄρχοντες εἶνε γυμνικοί, ἧτοι παιδευταί, δῆλον τὸ μὲν ἐκ τῶν ὀνομάτων τῶν ἀξιωμάτων αὐτῶν, τὸ δὲ διότι βῆτῶς ἐν τισιν ἐπιγραφαῖς λέγονται παιδευταί οἷον ἐν μὲν τῇ ἐπιγραφῇ τῇ ἐν Φιλίστ. τόμ. Γ'. σελ. 61 παιδευταὶ καταλέγονται μετὰ ἓνα ἄνδρα, οὗτινος δὲν σώζεται τὸ ἀξίωμα βλαφθέντος τοῦ λίθου κατὰ τὸν στίχον τοῦτον, οἱ ἐξῆς ὁ ἡγεμῶν, ὁ παιδοτρίβης, ὁ γραμματεὺς, ὁ δπλομάχος. Δῆλον δὲ ὅτι καὶ ὁ ὑποπαιδοτρίβης καὶ ὑπογραμματεὺς ἐλέγοντο παιδευταί, ὡς ἐν τινὶ ἐπιγραφῇ (Φιλίστ. τόμ. Α'. σελ. 522, ἀρ. 7) ὑποσωφρονιστῆς τις λέγεται σωφρονιστῆς (α). Ἐν δὲ τῇ ἐπιγραφῇ τῇ ἐν Φιλίστ. τόμ. Γ'. σελ. 353 καταλέγονται ὡς παιδευταὶ οἱ ἐξῆς ὁ ἡγεμῶν, ὁ δπλομάχος, ὁ παιδοτρίβης (εἰς), ὁ παιδοτρίβης (sic), πέντε ἄνδρες τὸν ἀριθμὸν, ὁ γραμματεὺς, ὁ κροστροφύλαξ καὶ ὁ θυρωρός. Οὗτοι δὲ οἱ παιδευταὶ ἐν ἄλλαις ἐπιγραφαῖς εὐρίσκονται ἐν τῇ αὐτῇ στήλῃ καὶ τάξει καὶ μετ' ἄλλων ἔτι (πρβλ. τὴν ἐν Φιλίστ. τόμ. Β'. σελ. 428) ὥστε οὐδεμίᾳ ἀμφιβολίᾳ ὅτι πάντες οὗτοι, οἵτε βῆτῶς παιδευταὶ λεγόμενοι καὶ οἱ ἄλλοι οἱ μεταξὺ αὐτῶν καταλεγόμενοι, πρέπει νὰ θεωρηθῶσιν ὡς παιδευταί. Ὅτι δὲ οἱ παιδευταὶ οὗτοι δὲν εὐρίσκονται ἐν πάσαις τῆς ἐπιγραφαῖς ὁμοῦ, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ διαχωρίζονται εἰς διάφορα μέρη τῆς αὐτῆς ἐπιγραφῆς, οὐδὲν βλάπτει.—Ἐξετάσωμεν νῦν καὶ τοὺς ἐν τῇ δευτέρᾳ στήλῃ ἄρχοντας ἂν ἦνε ἀγωνιστικοί. Εἰς τὴν ἐκδοχὴν ἡμῶν ταύτην φαίνεται ὅτι

(α) Ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ λέγεται οἱ παῖδες τῶν σωφρονιστῶν, ἐνὸς δὲ τῶν παίδων τούτων τοῦ Χαρίτωνος (πρβλ. στ. 21 καὶ 53) ὁ πατὴρ Σωφάνης καταλέγεται οὐχὶ μεταξὺ τῶν σωφρονιστῶν, ἀλλὰ μεταξὺ τῶν ὑποσωφρονιστῶν (πρβλ. στ. 20).

ἐναντιοῦται ὁ γυμνασιάρχος μάλιστα, διότι ὁ ἄρχων, ὁ στρατηγός, ὁ κήρυξ, ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ λοιποί, εἴτε ὡς ἄρχοντας τῆς πόλεως θεωρήσομεν αὐτούς, εἴτε ἄλλοιους, οὐδὲν ἄλλο μᾶλλον εἶνε ἢ ἀγωνιστικοί. Ἀλλὰ περὶ τοῦ γυμνασιάρχου νομίζομεν ὅτι, ἀπ' οὗ ἀπώλεσε τὴν πρώτην θέσιν ἀντικατασταθεὶς ἐν τοῖς ὑστερον χρόνοις ὑπὸ τοῦ κοσμητοῦ, ἐπαύσατο πλέον νὰ ἦνε γενικὸς τοῦ γυμνασίου ἄρχων καὶ ἐπιμελητὴς καὶ οὕτως ἠναγκάσθη νὰ περιορισθῆ εἰς τὸ ἕτερον τῶν δύο εἰδῶν τῶν ἀρχόντων τῶν ἐφήθων, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ ἐνὸς γυμνασιάρχου ἔχομεν πλείονας, ἀντὶ ἐνιαυσίων μηνιαίους καὶ ὀλιγώτερον ἔτι καὶ δὴ καὶ ἐφήθους γυμνασιαρχοῦντας, ἐντεῦθεν βλέπομεν ὅτι οἱ γυμνασιάρχοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀγωνοθετοῦσι. Ταῦτα λοιπὸν δηλοῦσι σαφῶς, ὅτι ὁ ἐν τῇ δευτέρᾳ στήλῃ γυμνασιάρχος καὶ οἱ ἄλλοι εἶνε ἄρχοντες ἀγωνιστικοί. Τοῦτου δὲ τεθέντος, δὲν προσκρούει τις πλέον εἰς τὴν τάξιν τῆς ἀναγραφῆς τῶν ἀρχόντων, διότι ἔπρεπε, ὡς εἰκός, νὰ ἀναγραφῶσι πρωτοὶ μὲν οἱ κύριοι ἄρχοντες τῶν ἐφήθων, μεθ' ὧν οὗτοι καθ' ἑκάστην ἀνεστρέφοντο καὶ ὑφ' ὧν ἐδιδάσκοντο καὶ ἐμορφοῦντο, δεύτεροι δὲ οἱ ἀγωνιστικοί, οἷτινες μᾶλλον χρηματικῶς συνετέλουν καὶ τιμῆς χάριν (τὸ ἀνάπαλιν ὅμως ἐν τῇ ἐν Φιλίστ. τόμ. Γ'. σελ. 277 ἐπιγραφῇ καὶ ἄλλ.).—

Ἐπολείπεται νῦν νὰ ἐξετάσωμεν τὸ δεύτερον, πῶς ὁ αὐτὸς ἀνὴρ εἶνε ἅμα ἄρχων καὶ γυμνασιάρχος, καὶ ποῖος αὐτὸς τε καὶ οἱ εὐθὺς ἐπόμενοι ἄρχοντες. Ἐάν τις λοιπὸν ὑπολάβῃ τὸν ἄρχοντα τοῦτον ὡς ἄρχοντα τῆς πόλεως, θέλει ἀναγκασθῆ εὐθὺς νὰ περιπέσῃ εἰς λαβύρινθον εἰκασιῶν, ὅπερ καὶ ἡμεῖς ἐπάθομεν, ἐξ οὗ δὲν θέλει δυνηθῆ ποτε νὰ ἐξέλθῃ· οἷον πῶς ὁ ἄρχων τῆς πόλεως εἶχε καιρὸν, ἢ πῶς ἤρμοζε νὰ ἀναμνησθῆ εἰς τὰ τῶν ἐφήθων; πῶς δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ γυμνασιάρχος ἐν τοῖς μεταγενεστέροις μάλιστα τούτοις χρόνοις, καθ' οὓς εἶχεν ἐκπέσει σφόδρα τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ, ἀνεπιβάσθη εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ ἄρχοντος τῆς πόλεως καὶ ἦτο εἰς τῶν ἐννέα, ἢ δέκατος αὐτός; Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἀσυμβίβαστα βλέποντες ἠναγκάσθημεν νὰ τραπῶμεν ἄλλην ὁδὸν καὶ οὕτως εὗρομεν ὅτι οὔτε ὁ ἐνταῦθα μνημονοῦμενος ἄρχων, οὔτε οἱ ἐπόμενοι, ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ πολέμαρχος κ. λ. εἶνε πολιτικοὶ ἄρχοντες, ἀλλ' ἄρχοντες τῶν ἐφήθων ἰδίᾳ, οὐδὲν κοινὸν ἔχοντες τοῖς πολιτικοῖς ἢ τὰ ὀνόματα μόνον, ἅτινα φαίνεται ὅτι κατ' ἀναλογίαν εἰς τούτους πρὸς τοὺς τῆς πόλεως ἄρχοντας ἐδόθησαν. Τεκμήριον δὲ ἂν ὑπολάβωμεν τὸν ἄρχον-

τα τοῦτον ὡς ἄρχοντα τῆς πόλεως, τὸ φυσικὸν εἶνε νὰ ὑπολάβωμεν αὐτὸν ἐκ τῆς τάξεως, καθ' ἣν καταλέγεται, ἐπομένου τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ πολέμαρχου καὶ τῶν λοιπῶν, ὡς τὸν ἐπώνυμον ἄρχοντα. Ἀλλὰ δῆλον ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ὅτι δὲν ἦτο ὁ Φιλιστείδης ὁ ἐπώνυμος τοῦ ἐνιαυτοῦ τούτου ἄρχων, ἀλλ' ὁ Γ. Ἐλβίδιος Σεκοῦνδος· δύο δὲ ἐπωνύμους ἄρχοντας τοῦ αὐτοῦ ἐνιαυτοῦ οὐδαμῶς δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν. Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ παραδεχθῶμεν τὸν ἄρχοντα τοῦτον ὡς ἄρχοντα τῶν ἐφήθων ἰδίᾳ. Καὶ τῷ ὄντι ἐν τισὶ μεταγενεστέροις ἐπιγραφαῖς εὗρομεν τοιοῦτον ἄρχοντα μνημονοῦμενον καὶ ἢ ἀπλῶς ἄρχοντα λεγόμενον (Φιλίστ. τόμ. Α'. σελ. 381 στ. ἐπιγρ. 15 καὶ σελ. 518 στ. ἐπιγρ. 13), ἢ ἄρχοντα τῶν ἐφήθων (Φιλίστ. τόμ. Α'. σελ. 382 στ. ἐπιγρ. 4 καὶ 5 καὶ σελ. 523 στ. ἐπιγρ. 26), ἢ καὶ ἄνευ ἄρθρου ἄρχοντα ἐφήθων (Φιλίστ. τόμ. Β'. σελ. 428 στ. ἐπιγρ. 14). Οὐδαμῶς λοιπὸν ἐνδοιάζω ὅτι καὶ ὁ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιγραφῇ ἄρχων πρέπει νὰ θεωρηθῆ ὡς ἄρχων τῶν ἐφήθων καὶ γυμνασιάρχος, καθ' ὅσον μάλιστα καὶ ἐν ταῖς μνημονοευθείαις ἐπιγραφαῖς λέγεται ὁ αὐτὸς καὶ γυμνασιάρχος, ὡς καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ, καὶ δὴ καὶ ἀγωνοθέτης, ἐν ᾧ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ εἶνε ναυμάχος. Πιθανωτέρα δὲ ἔτι καὶ δὴ καὶ ἀναμφισβήτητος καθίσταται ἡ γνώμη ἡμῶν καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ἐν τῇ ἐν Φιλίστ. τόμ. Α'. σελ. 518 ἐπιγραφῇ ὁ γυμνασιάρχος, ὅστις εἶνε καὶ ἄρχων ὁ αὐτός, εἶνε ἐφηθός (πρβλ. τὸν 75 στίχον τῆς ἐπιγραφῆς), ὡσαύτως δὲ καὶ ἐν τῇ ἐν Φιλίστ. τόμ. Α'. σελ. 381 (στ. ἐπιγρ. 14 κ. ἐ.)· ἐφηθός δὲ δὲν ἠδύνατο νὰ ἦνε ἄρχων τῆς πόλεως. Κατὰ ταῦτα λοιπὸν καὶ οἱ ἐπόμενοι ἄρχοντες, ὁ στρατηγός καὶ ὁ κήρυξ καὶ ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ λοιποὶ δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῶσιν ἄρχοντες τῆς πόλεως, ἀλλὰ τῶν ἐφήθων ἰδίᾳ. Ἴνα δὲ μὴ μακρολογῶμεν, ἀναφέρομεν μίαν μόνην ἀπόδειξιν τὴν κρατίστην, ἣτις καθ' ἑαυτὴν καὶ ἀρκεῖ. Ἐν τῇ ἐν Φιλίστ. τόμ. Α'. σελ. 518 ἐπιγραφῇ ὁ στρατηγός (πρβλ. στ. 14 καὶ 77), ὁ κήρυξ (πρβλ. στ. 14 καὶ 62), ὁ βασιλεὺς (πρβλ. στ. 15 καὶ 60) καὶ ὁ πολέμαρχος (πρβλ. στ. 16 καὶ 70) εἶνε ἐφηθοί, ἐφηθοὶ δὲ, ὡς καὶ ἀνωτέρω εἶπομεν, δὲν ἠδύνατο νὰ γένωσιν ἄρχοντες τῆς πόλεως. Καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ δὲ ἐπιγραφῇ ὁ βασιλεὺς Πό. Αἴλ. Φεΐδιμος (στ. 56 καὶ 57), ὅστις εἶνε καὶ ἀγωνοθέτης (πρβλ. στ. 87), εἶνε ἐφηθός, ὡς δῆλον ἐκ τῶν «εἰστίασε τοὺς συναφεθῆους» (στ. 59—60 καὶ 90—91). πρβλ. καὶ τῆς ἐν Φιλίστ. τόμ. Α'. τεύχ. Θ'. ἀριθ. 3 ἐπιγρ. στίχ. 7—8, ὅπου ὁ συναστρεμματάρχης Αὐρ. Δημοσθένης ὁ γυμνασιαρχήσας ἅμα καὶ ἀγωνοθετήσας καὶ βασιλεύσας μοι φαίνεται ἐφη-

θος ὧν. Τὸ αὐτὸ δὲ φαίνεται ὅτι πρέπει κατ' ἀναλογίαν νὰ ὑποθέσῃ τις καὶ περὶ τῶν ἀγορανόμων, ὅπερ ἴσως βεβαιούται καὶ ὑπὸ τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν, δύο ἐνταῦθα μνημονευομένων, ἐν ᾧ οἱ τῆς πόλεως ἦσαν δέκα, πέντε μὲν ἐν ἄσσει, ἴσοι δ' ἐν Πειραιαί. Ἐντεῦθεν δὲ βλέπει τις κάλλιον ὅτι οἱ ἔφηθοι ἐν τοῖς μεταγενεστέροις τοῦλάχιστον χρόνοις (ἐν οἷς, φαίνεται, καὶ αἱ ἀρχαὶ αὗται, περὶ ὧν ἐνταῦθα ὁ λόγος, αἱ ἀντιστοιχοῦσαι δῆλα δὴ πρὸς τὰς πολιτικάς, ἰδρύθησαν) ἀπετέλουν ὡς εἰπεῖν κράτος ἐν κράτει ἴδιον καλῶς ὠργανωμένον καὶ πλήρες ζωῆς καὶ εὐφροσύνης! Ὅτι δὲ ὁ ἄρχων τῶν ἐφήθων οὔτε ἤτις ποτε οὔτε ὠνομάσθη ἐπώνυμος, ὡς ἔπρεπε κατ' ἀναλογίαν, τοῦτο περιττὸν καὶ νὰ εἰπωμεν. Ἐκ τούτων λοιπὸν γίνεται δῆλον ὅτι ἡμάρτανεν οὐ μικρὸν ἀμάρτημα ὁ Boeckh ὑπολαμβάνων (C. I. G. ἀριθ. 272 καὶ 283) τοὺς ἄρχοντας τούτους ὡς ἄρχοντας τῆς πόλεως, καθ' ὅσον μάλιστα ἐν τῇ ἐν ἀριθ. 272 ἐπιγραφῇ ἔβλεπε μνημονευόμενον ἕτερον ἐπώνυμον ἄρχοντα καὶ οὕτως ἐλάνθανεν ἑαυτὸν παραδεχόμενος, οὐδὲν δέον, δύο ἐπώνυμους τοῦ αὐτοῦ ἐνιαυτοῦ.

Στ. 51. Ἀνεπλήρωσα ἀμοιβαίως τὸν στίχον τοῦτον ἐκ τοῦ 93 καὶ ἐκείνον ἐκ τούτου. Ὁ Φιλιστείδης οὗτος εὐρηται καὶ ἐν τῇ ἐν Φιλίστ. τόμ. Γ'. σελ. 549 ἐπιγραφῇ ὡς ἄρχων ἐπώνυμος. Αὕτη δὲ ἡ ἐν Φιλίστορι ἐπιγραφῇ φαίνεται ὅτι εἶνε ὀλυμπιάδας τινὰς νεωτέρα τῆς ἡμετέρας· εἰκάσω δὲ κυρίως (διότι ἡ διαφορὰ τῆς γραφῆς δὲν ἀποδεικνύει πολὺ τι) ἐκ τοῦ ὅτι ὁ Φιλιστείδης ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιγραφῇ φαίνεται μοι ἔφηθος ὧν τοῦτο δὲ πρῶτον μὲν διότι καὶ ὁ βασιλεὺς εἶνε ἔφηθος, ὡς ἤδη εἶπομεν, εἶτα δὲ διότι ἐν τῇ νηΐ μοι φαίνεται ὅτι εἰς τῶν τριῶν εἶνε ὁ Φιλιστείδης ὡς ναυμάχος, οἱ ἐν τῇ νηΐ δὲ καὶ οἱ τρεῖς εἶνε ἔφηθοι. Ἐὰν λοιπὸν παραδεχθῶμεν τὸν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιγραφῇ Φιλιστείδην ὡς ἔφηθον, τότε δῆλον ὅτι οὗτος ἐγένετο ἄρχων μετὰ τινὰς ὀλυμπιάδας, ὅθεν καὶ ἡ ἐν Φιλίστορι ἐπιγραφῇ ἀνάγκη νὰ ἦνε ὀλυμπιάδας τινὰς νεωτέρα τῆς ἡμετέρας. — Ὁ δὲ ἐν Φιλίστ. τόμ. Α'. τεύχ. Θ'. ἀρ. 3 καὶ τόμ. Γ'. σελ. 444 Φιλιστείδης φαίνεται ὅτι εἶνε διάφορος τοῦ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ καὶ τῇ ἐν Φιλίστ. τόμ. Γ'. σελ. 549 ἐπιγραφῇ, ὡς δύνатаί τις κυρίως νὰ εἰκάσῃ ἐκ τῶν κοσμητῶν, πιθανῶς δὲ πατὴρ τοῦ ἡμετέρου, καὶ τότε ἡ ἐν Φιλίστ. τόμ. Γ'. σελ. 444 ἐπιγραφῇ εἶνε ὀλυμπιάδας τινὰς ἀρχαιότερα τῆς ἡμετέρας· ὅπερ ἐπιβεβαιούται καὶ ἐκ τῶν παιδοτριβῶν, ἐν μὲν τῇ ἡμετέρᾳ μνημονευομένου τοῦ Νικοστράτου Ἰλάρου Παλληνέως, ἐν ἐκείνῃ δὲ τοῦ Ἀθασκάντου Εὐμόλ-

που Κηφισιέως (τὸ κῆ ἔτος), παλαιότερου δῆπου ὄντος. Ὅστε ἂν τις θέλῃ νὰ κατατάξῃ χρονολογικῶς τὰς μνημονευθείσας ἐπιγραφάς, ἔρχεται ἀρχαιότητα μὲν ἡ ἐν Φιλίστ. τόμ. Γ'. σελ. 444 ἐπιγραφῇ, τοῦ αὐτοῦ ἔτους οὔσα τῇ ἐν Φιλίστ. τόμ. Α'. τεύχ. Θ'. ἀριθ. 3, εἶτα δὲ ἡ ἡμετέρα αὕτη, καὶ τελευταία ἡ ἐν Φιλίστ. τόμ. Γ'. σελ. 549.

Στ. 53. Ἀνεπλήρωσα τὸ Λ (ἦτοι ΠΑΛΛΗΝΕΥΣ) ἐκ τοῦ 93 στίχου, ὅπου σώζεται ΠΑΛ.

54—55. Ὁ κήρυξ οὗτος φαίνεται ὅτι εἶνε κήρυξ τοῦ στρατηγοῦ ἰδία.

Στ. 59. Κατὰ λάθος βέβαια τοῦ λιθοξόου ἐστίασε ἀντὶ εἰστίαςε, ὅπερ ἐν τῷ 90 στίχῳ.

Στ. 61. Περὶ τοῦ Διογενείου πρὸλ. C. I. G. ἀριθ. 427 καὶ Φιλίστ. τόμ. Α'. σελ. 47 καὶ 51. τεύχ. 9 πίν. στ. 19. σελ. 521 στ. ἐπιγρ. 95. σελ. 528 στ. ἐπιγρ. 170.—τόμ. Β'. σελ. 239 στ. ἐπιγρ. 39. σελ. 428 στ. ἐπιγρ. 10. σελ. 430 στ. ἐπιγρ. 42.—τόμ. Γ'. σελ. 357 στ. ἐπιγρ. 31. Ἐξ ὧν δύνатаί τις νὰ φθάσῃ εἰς ὀριστικώτερον τι συμπέρασμα περὶ τοῦ Διογενείου, οὐδένα δὲ ἡμεῖς ἐνταῦθα περὶ αὐτοῦ λόγον ποιούμεθα στερούμενοι καὶ τόπου καὶ χρόνου. (πρὸλ. καὶ G. Schoemann Griech. Alterth. I. σελ. 508.)

Στ. 70. Περὶ τῶν ἐνταῦθα καταλεγόμενων ἀγῶνων, Ἀντινοσίων τε καὶ λοιπῶν, βλέπε C. I. G. ἀριθ. 245. Ἀντινοσίων ἐν ἄσσει καὶ ἐν Ἐλευσίῃ μνεῖα γίνεται ἐν πολλαῖς ἐπιγραφαῖς πέρυσιν ἐνταῦθα εὐρεθείσαις. Ἐὰν ἡ τάξις τῶν ἀγῶνων σημαίνῃ τι, φαίνεται ὅτι τὰ ἐν ἄσσει Ἀντινοσία ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους τούτους ἐκ τῶν ἐπισημοτάτων ὡς πρῶτα ἐνταῦθα καταλεγόμενα. Περὶ Ἀντινόου δὲ παραπέμπομεν εἰς ὅσα ἄλλοτε ἐγράψαμεν ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῶν φιλομαθῶν (ἀριθ. 366. 369), οἷς προσθετέον τὴν ἐν Φιλίστ. τόμ. Β'. σελ. 184 ἐπιγραφῇ, ἐν ἣ μνημονεύεται γυμνασιάρχος τις « ἱερεὺς Ἀντινόου ἐφήθου » (α), καὶ τὴν νεωστὶ ἐν τῷ θεάτρῳ

(α) Ὅτι ἐν Φιλίστ. τόμ. Α'. τεύχ. Θ'. ἀριθ. 4. στ. 22 λέγεται τις Εἰρηναῖος Ἀθηναῖος Κηφισιεύς ἱερεὺς Ἀντινόου, δὲν πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι οὗτος ἔφηθος ὧν ἦτο ἱερεὺς τοῦ Ἀντινόου « καθὸ νέος τοῦ νέου θεοῦ », ὡς λέγει (Φιλίστ. τόμ. Α'. σελ. 384) ὁ Σ. Α. Κουμανούδης, ἀλλ' ὅτι ὁ Ἀντινόος οὗτος ἐλατρεύετο ὡς ἔφηθος, ὡς ἐκ τῆς ἄνω μνημονεύσεως ἐπιγραφῆς δῆλον, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἀπῆδε νὰ ἔχη καὶ ἱερέα ἔφηθον, οἷος φαίνεται ὅτι ἦτο καὶ ὁ ἐν Φιλίστ. τόμ. Β'. σελ. 184 στ. 20—22 ἱερεὺς Ἀντινόου ἐφήθου Ἡρακλείδης Σωτέλους Ἐστιαίουθεν. Ὅτι δὲ ἐνταῦθα λέγεται οὗτος ὅτι ἦτο καὶ γυμνασιάρχος, οὐδὲν κωλύει· διότι πρῶτον μὲν καὶ ὁ ἐν στ. 23 τῆς αὐτῆς ἐπιγραφῆς γυμνασιάρχος Ἀ-

τῶ ἐν Διονύσου ἀνακαλυφθεῖσαν καὶ ἐν τῇ ἀρχαιολογικῇ ἐφημερίδι (περιόδ. Β' σελ. 162 ἀριθ. 158) ἐκδοθεῖσαν ἐπιγραφὴν, ἔχουσαν σχέσιν πρὸς τὴν ἐν Ἀθήναις λατρείαν τοῦ Ἀντινοῦ (6).

Στ. 83. Διττόν τι δύναται τις ἐνταῦθα νὰ ὑποθέσῃ, ἢ ὅτι τῶν Γερμανικῶν ὁ ἀγωνοθέτης ἐγγραφή πρότερον παρὰ τὴν τάξιν κατὰ λάθος τοῦ λιθοξόου, ὁ Φλάβιος Μαρσεῖνος, ἢ ὅτι λείπει, τοῦ περὶ ἀλκῆς ἀγῶνος ἔχοντος δύο ἀγωνοθέτας. Τὸ δεύτερον νομίζω πολλῶν πιθανώτερον εἰκάζων καὶ ἐκ τοῦ κενοῦ τόπου, ὅστις φαίνεται ὅτι κατελείφθη οὕτως ἐπίτηδες, ὡς καὶ ἐν Φιλίστ. τόμ. Γ'. σελ. 357, στίχῳ 30, ὅπου λείπει τὸ ὄνομα τοῦ κροτοφύλακος.

Στ. 84. Τὰ Ἀθήναια (περὶ ὧν Boeckh C. I. G. ἀριθ. 245, σελ. 359), διάφορα βεβαίως τῶν Παναθηναίων, φαίνεται ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους τούτους ἦσαν ἀσημοτέρα τις ἑορτή, ὡς ἴσως δύναται τις νὰ εἰκασθῇ ἐκ τῆς τάξεως αὐτῶν τελευταίων σχεδὸν καταλεγομένων καὶ ἐκ τοῦ ὅτι οὐδὲ ἀγωνοθέτην ἴδιον εἶχον, ὡς οἱ ἄλλοι ἀγῶνες, ἀλλ' ἐκ τοῦ περισσεύματος τῶν Σεβαστοφορικῶν χρημάτων ἐπετελέσθη ὁ ἀγὼν αὐτῶν (πρβλ. στ. 46 κ. ε.).

Στ. 89. Τὸ ἄρθρον τῷ γέγραπται ἄνευ τοῦ προσγεγραμμένου ἰῶτα κατὰ λάθος τοῦ λιθοξόου, ὅπερ συχνὰ συμβαίνει ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς καὶ μάλιστα ἐν ταῖς μεταγενεστέραις, καθὼς καὶ ἐν τῷ 94 στίχῳ ἐν τῷ ὀνόματι Μουνιχία.

σκληπιάδης Ἀσκληπιάδου ἦτο ἔφηβος (πρβλ. στήλ. β'. στ. 21), εἶτα δὲ καθόλου κατὰ τοὺς μεταγενεστέρους χρόνους, ὅτε πολλοὶ γυμνασάρχοι ἀπεδείκνυντο τοῦ αὐτοῦ ἔτους, συνήθως οὗτοι ἦσαν ἔφηβοι, ὡς δύναται τις νὰ μάθῃ ἐκ πολλῶν ἐπιγραφῶν, εἰς αὐς περιττόν νομίζομεν νὰ παραπέμψωμεν ἐνταῦθα. Ἐκ τῶν δύο δὲ τούτων παραδειγμάτων καὶ ἐκ τοῦ πράγματος αὐτοῦ τεκμαιρόμενος νομίζω ὅτι ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀντινοῦ τοῦ ὡς ἐφήβου ἐν Ἀθήναις λατρευομένου ἦτο αἰεὶ ἔφηβος. Ἐπειδὴ δὲ ἐνταῦθα ὁ λόγος περὶ Ἀντινοῦ ἐφήβου, ἴσως δὲ εἶνε ἄτοπον νὰ μνημονεύσωμεν ὅτι τῇ ἐνάτῃ Ἰουλίου τοῦ ἔτους τούτου ἀνωρύχθη ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ θεάτρου τοῦ ἐν Διονύσου παρὰ τὸ Φαίδρου τοῦ Ζωίλου βῆμα (πρβλ. Ἀρχαιολ. ἐφημ. περίοδ. β'. σελ. 464) ἄγαλμα καλὸν τεθραυσμένον εἰς πολλὰ τμήματα, ὅπερ ἐκ μὲν τῆς ὄψεως φαίνεται σαφῶς ὅτι εἶνε ὁ Ἀντίνοος, διὰ δὲ τὸ μῦθος καὶ ἀθλητικὸν καὶ τὰ ἄλλα νομίζω ὅτι εἶνε Ἀντίνοος ἔφηβος. Ἀλλὰ περὶ τούτου ἄλλοτε ἐκτενέστερον.

(6) Τὰ γράμματα τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης εἶνε διαφόρων χρόνων, τὰ μὲν ΙΕΡΕΩΣ ἀρχαιότερα, τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα, κατὰ μίμησιν ὅμως ἐκείνων· διότι ἀντὶ τῶν τριῶν τελευταίων στίχων ἦσαν πρότερον ἄλλα γράμματα, ὅθεν δῆλον ὅτι ὁ θρόνος οὗτος πρότερον ἀνήκεν εἰς ἱερεῖα ἄλλου τινὸς θεοῦ, ὃν ὕστερον ἀντικατέστησεν ὁ τοῦ Ἀντινοῦ.

Τὸν χρόνον τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης, ἦτοι τὸ ἔτος, ἐν ᾧ ἐπώνυμος ἄρχων Ἀθήνησιν ἦτο ὁ Γάιος Ἐλβίδιος Σεκοῦνδος, δὲν δυνάμεθα ἀκριβῶς νὰ εἴπωμεν, οὐδεμίαν περὶ τούτου ἀρχαίαν μαρτυρίαν ἔχοντες· οὐχ ἦττον ὅμως εἰκάζοντες δυνάμεθα νὰ προσεγγίσωμεν. Τεκμήριον δὲ πρὸς τοῦτο ἔχομεν τὸν γραμματέα Στράτωναν τὸν Ἀχαρνέα καὶ τὰ Γερμανικαῖα ἢ δὲ γραφὴ οὐ πᾶν τι βοηθεῖ ἡμᾶς εἰς τοῦτο, διότι κατὰ τοὺς χρόνους τῶν αὐτοκρατόρων καὶ μάλιστα κατὰ τὴν δευτέραν καὶ τρίτην ἀ. Χ. ἑκατονταετηρίδα εἶνε τόσον ποικίλη, ὥστε ἡ παλαιογραφία χάνεται ἐνταῦθα· διότι συχνὰ πυκνὰ εὐρίσκομεν συγχρόνους ἐπιγραφὰς μετὰ διαφόρων γραφῆς, ἢ μεταγενεστέρας μετ' ἀρχαϊκωτέρας. Ὁ μὲν λοιπὸν Στράτων εὕρηται ἐν μὲν τῇ ἐν ἀριθ. 277 τοῦ C. I. G. ἐπιγραφῇ ὡς σωφρονιστής, ἐν δὲ τῇ ἐν ἀριθ. 286 ὡς γραμματεὺς, ἐν δὲ τῇ ἐν ἀριθ. 276 καὶ ἐν Φιλίστ. τόμ. Γ'. σελ. 277 καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ταύτῃ ὡς γραμματεὺς διὰ βίου, ἐν τῇ ἡμετέρᾳ μάλιστα ὡς γραμματεῦν τὸ ἰδ' ἔτος. Ἡ ἡμετέρα λοιπὸν ἐπιγραφὴ, ὡς ἐκ τούτων, φαίνεται νεωτάτη, καθὼς ἢ ἐν ἀριθ. 277 παλαιωτάτη πασῶν τούτων, καθόσον φαίνεται ὅτι ὁ Στράτων, ἀφ' οὗ διέπρεψεν ὡς σωφρονιστής, ἐγένετο ὕστερον, ὡς πιθανῶς παρατηρεῖ ὁ Boeckh, γραμματεὺς. Ἐκ τῶν εἰρημένων δὲ ἐπιγραφῶν τεκμαιρόμενος ὁ Boeckh εὐρίσκει (ἀριθ. 277, σελ. 387) ὅτι ὁ Στράτων Septimio Severo imp. vel paulo post est scriba perpetuus. Τὸ κύριον ὅμως τεκμήριον εἶνε τὰ Γερμανικαῖα, ἅτινα σαφῶς δηλοῦσιν ὅτι ὁ Γ. Ἐλβίδιος Σεκοῦνδος ἤρξε μετὰ τοὺς χρόνους, καθ' οὓς ταῦτα ἰδρύθησαν. Ἐπειδὴ δὲ τὰ Γερμανικαῖα ἰδρύθησαν ἐπὶ Καρακάλλα, ὅστις κατὰ πρῶτον ἐν τοῖς νομίσμασιν εὕρηται ὀνομαζόμενος Γερμανικός τῷ 213 ἀπὸ Χριστοῦ (Boeckh ἐν C. I. G. ἀριθ. 246, σελ. 359), δῆλον ὅτι ὁ Γ. Ἐλβίδιος Σεκοῦνδος ἤρξεν Ἀθήνησιν μετὰ τὸ 213 ἀπὸ Χριστοῦ. Ἐὰν δὲ δὴ λάθωμεν ὑπ' ὄψιν καὶ τὸν Στράτωναν, ὅστις γέρων ἦδη, ὡς φαίνεται, ὧν δὲν ἠδύνατο πολὺ ἔτι νὰ ἐπιζῆσῃ, πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ Γ. Ἐλβίδιος Σεκοῦνδος ὁ Παλληνεὺς ἤρξεν οὐ πολλοῖς ἔτεσιν ὕστερον τοῦ 213 ἀπὸ Χριστοῦ.

Δημήτριος Χ. Σεμιτέλος.

Β'. ΕΡΜΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΚΑΤΗΦΟΡΗ·

κατὰ τὴν ἐν σελ. 184 ὑπόσχεσιν ἡμῶν δημοσιεύομεν σήμερον τὰς εἰκόνας δύο ἔτι ἐρμῶν, τὴν τοῦ Ὀνάσου ἐν πίνακι Α' καὶ τὴν τοῦ Χρυσίππου ἐν πίν. ΛΑ'. ἀμφότεροι εὐρέθησαν ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τοῦ ἁγίου Δημητρίου τοῦ Κατηφόρη πέρυσιν, ὅτε καὶ ὁ ἐν σελ. 138 ὑπ' ἀρ. 187 δημοσιευθεὶς, νῦν δὲ ἴστανται ἔνθα καὶ ἐκεῖνος ἐν τῷ πανεπιστημίῳ. ἑκατέρου παρέσχομεν δύο ὄψεις τὴν κατὰ πρόσωπον καὶ καταγραφὴν. ὅπως δὲ φανῆ καλλίτερα ἢ ἀναλογία τῶν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον παρέσχομεν ἐν πίνακι Α' ὑπ' ἀρ. 3 καὶ ὅλην τὴν εἰκόνα τοῦ αὐτοῦ ἐρμου εἰς μικρότερον σχῆμα. ἡ περὶ τὸν λαιμὸν ἐστιγμένη γραμμὴ ὀηλοῖ τὰ ἔχνη τῆς συγκολλησεως τῆς ἀνευρεθείσης κεφαλῆς μετὰ τῆς στήλης, ἣτις ἔνε μονόλιθος. πᾶς δ' ἐρμῆς ἔχει κατὰ τὴν θέσιν τῶν βραχιόνων μασχάλας, ἣτοι κοιλότητος τινος τετραγωνικᾶς, ἐν αἷς ἐνεβάλλοντο λίθοι ὁμοίου τετραγωνικοῦ σχήματος, οὕτως ὥστε ἐξέχοντες νὰ κρατῶσι τοὺς στεφάνους μὲ τοὺς ὁποίους ἐκόσμουσαν τοὺς ἐρμᾶς οἱ ἔφηθοι. μία τῶν τετραγωνικῶν τούτων πλίνθων εὐρέθη ἐνεπίγραφος. ὄρα τὸ σχῆμα αὐτῆς ἐν πίν. ΛΑ', ἀρ. 4. τὴν ὁμοιότητα τῶν εἰκόνων ἐπέτυχεν ὁ τεχνίτης ἰκανῶς, μάλιστα τῆς τοῦ Χρυσίππου ἐν πίν. ΛΑ', τὰ αὐτῆς ὁμοῦ δὲν τὰ κατασκευάσεν ὡς ὁ λιθοξόος κατὰ τὸ αὐτὸ μέτρον. ἡ κλίμαξ ἐν πίν. Α' ἀναφέρεται μόνον εἰς τὰ ὑπ' ἀρ. 1 καὶ 2. τὸ ὅλον μῆκος τοῦ ἐν τῷ Α' πίνακι ἐρμου ἀπὸ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς μέχρι τῆς βάσεως 1,81, τὸ πλάτος τῆς στήλης ἄνω καὶ κάτω ἴσον, 0,32, τὸ δὲ πᾶχος ἄνω μὲν ὑπὸ τὰς μασχάλας 0,25, κάτω δὲ 0,27. ἡ βᾶσις δὲ τῆς στήλης, ἐν ἣ ἴσταται ἐντεθειμένος τῶρα, ἔχει ὕψος μὲν 0,32, πλάτος δὲ 0,45 καὶ πᾶχος 0,52. τοῦ δὲ ἐν ΛΑ' πίνακι ἐρμου τὸ μὲν ὅλον ὕψος 2,02, τὸ δὲ πλάτος ἄνω μὲν 0,31, κάτω δὲ 0,29. τὸ δὲ πᾶχος αὐτοῦ ἄνω μὲν 0,28, κάτω δὲ 0,29. ὑπ' ἀρ. 3 ἐν τῷ πίνακι ἀπεικονίσθη ἡ συνέχεια τοῦ μήκους τοῦ ἐρμου τούτου μετὰ τῆς βάσεως ἐν ἣ ἐνετέθη. τῆς βάσεως δὲ ταύτης τὸ μὲν ὕψος 0,29, τὸ δὲ πλάτος 0,45 καὶ τὸ πᾶχος 0,43. ἄλλα τινα μέτρησον κατὰ τὴν παρακειμένην ἑκατέρω κλίμακα. ἡ ὅλη ἑκατέρου μάρμαρον πεντελικόν.

ἐπιγραφὰς δ' ἔχουσιν οἱ εἰρημένοι ἑρμαὶ τὰς ἐξῆς, δημοσιευθείσας μικροῖς γράμμασι καὶ ἐν Φιλίστ. Γ'. σελ. 282 ε.

ἀρ. 200

(ὄρα πίν. Α', 1)

λεῶς ἐφήθων τόνδε κοσμητὴν θέτο,
Ὀνασον, Ἐρμάωνι κυδῆνας ἴσον.

- 5 ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή
τὸν κοσμητὴν τὸν ἐπὶ Κλ.
Λυσιάδου ἄρχοντος
Ὀνασον τροφίμου Παλλη-
νέα, γραμματεύσαντα
10 τοῦ συνεδρίου.

Τ

τὸ ὄνομα τοῦ ἐπωνύμου ἄρχοντος Κλαυδίου Λυσιάδου ἐκ ταύτης τῆς ἐπιγραφῆς ἐφάνη τὸ πρῶτον.

ἀρ. 201

(ὄρα πίν. Α', 2)

Ἀσκληπιάδης Λύκου Πε-

ιρα(ιεύς)

N

1

5 Λ Β

τῷ Ἡρακλεῖ

τ

τι

τῷ Ἡρακλεῖ Ἀλεξάν-

10 δρω.

ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη κεῖται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐρμου κατὰ τὴν ἀριστερὰν τοῦ πλευρὰν ὑπὸ τὴν ὁμώνυμον ἀμασχάλην. τὸ N ἐν ἀρχῇ τοῦ 3 στίχου καὶ τὰ λοιπὰ μεμονωμένα χαραγμάτα ἐν στ. 4, 5, 7, 8 δὲν εἶναι λείψανα γραμμάτων ἐξαλειφθέντων ὑπὸ τοῦ χρόνου ἢ ἐπίτηδες (ὡς ἐν στ. 6), ἀλλὰ ζεγρανίσματα παιζάντων ἢ δοκιμασάντων νὰ γράψωσι τι καὶ τὸ μὲν T ἐν στ. 7, ὡς καὶ τὸ ἐν 8 στίχῳ, ὅπου μετὰ τοῦ T ὑπάρχει καὶ ἀρχὴ τοῦ ω, πιθανώτατα εἶναι ἀρχαὶ ὁμοίας φράσεως τῆς ἐν στ. 9—10 καὶ ἐν στ. 6, ἔνθα ἐπίτηδες διὰ σμῆλης ἀπεξέστησαν τὰ γράμματα, ὥστε μόνον τῶν λέξεων τῷ Ἡρακλεῖ ἔμειναν ἔχνη βέβαια καὶ πλέον οὐδὲν σαφές. καὶ τῆς ὑπ' ἀρ. 200 ἐπιγραφῆς τὸ ἐν στ. 11 μεμονωμένον T οὕτω βέβαια πρέπει νὰ θεωρηθῆ, καθ' ἃ καὶ ἐν σελ. 184 ἔλεγα. αἱ δοτικαὶ (στ. 6, 9—10) δὲν ἔχουσι τὸ ἄφωνον γ' ἵνα δὲ μὴ πολυλογῶ σημειῶν ἔνταῦθα ὅτι τὰ ἀπεικάσματα τῶν ἐπιγραφῶν εἶναι ἀκριβέστατα καὶ καθόλου καὶ ἐπὶ μέρους. οὕτω π. χ. τὸ

ΚΑ ἐν πίν. Λ', 1, στ, 6 ἐν τέλει ἔχει μὲν ἐπάνω κεραΐαν οὐχὶ δὲ καὶ στιγμὴν πρὸς δεξιάν, ἐνῶ ἐν πίν. ΛΑ', 2, στίχ. 1 καὶ 7 ἔχει μὲν τὴν στιγμὴν οὐχὶ δὲ καὶ τὴν κεραΐαν. οὕτω καὶ τὰ λοιπὰ ἀκριβῶς ἐσημείωσεν ὁ ἐπιμελής τεχνίτης Κόλμαννος.

ἀρ. 202

(ὄρα πίν. ΛΑ', 1.)

ἐρμῆν Χρυσίππου κοσμητόρος ἐσθλοὶ ἔφηθοι
ἀντ' ἀρετῆς πάσης θῆκαν ἀριπρεπέως.

5 παιδοτριβοῦντος διὰ βίου
Ἀθασκάντου τοῦ Εὐμόλπου Κηφεισιέως ἔτος
ζ.

τῷ Ἡρακλεῖ Νίγερι.

10 τῷ Ἡρακλεῖ

Δ

ἐν ἀρχῇ τοῦ 10 στίχου ὑπάρχει τι στρογγύλον ὡς Ο, οἷον κόσμημα. τὸ ἄφρων ἰῶτα τῆς δοτικῆς λείπει ἐνταῦθα, ἐνῶ ὁ γράψας τὸν 9 στίχον προσέγραψεν αὐτὸ εἰς τὸ ἄρθρον. Χριστιανός δέ τις ἴσως ὕστερον ἐνεχάραξε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις εἶδαμεν. ὄρα ἀρ. 185 σελ. 181 ἀρχ. ὁ γράψας ἐνταῦθα τὰ ἐν στίχῳ 10 καὶ ἐξῆς δὲν ἐπρόφθασεν ἢ δὲν ἠθέλησε νὰ γράψῃ ὄλον τὸ ὄνομα τοῦ φίλου του, ἀλλὰ μόνον τὸ Δ.

ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς τοῦ αὐτοῦ ἔρμου ὑπὸ τὴν ἀμασχάλην κεῖται ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή.

ἀρ. 203.

(ἐν πίν. ΛΑ', 2).

Κλ·

Δαμα-

σίας

Φλυ-

5

εύς.

ἀγαθὴ τύχη!

οἱ ἐπὶ Κλ· Χρυσίππου ἔφηθοι,
φίλοι καὶ συνστάται μίναντες·

Π· Ἐρέννιος Λεοντεύς Ἀζηνιεύς ὁ καλλιῶν.

10 Εὐδῆμος Ἀφροδεισίου Φυλάσιος.

Γ· Ἰούλιος Σαβεῖνος Παιανιεύς.

Ἐπίγονος Κάρπου Γαργήτιος.

Ἰσιδωρος (Ἰσιδώρου) Ἀζηνιεύς.

Ζώπυρος Ἰσιδώρου Παιανιεύς.

15 Νικήρατος Παμφίλου Φλυεύς.

Λαβέριος Ὑμηττός Βουτάδης.

Θαιανός Ἐρμείου Πλωθεάθην.

Ἰσικλῆς Παραμόνου Μαραθώνιος.

ἐν στ. 7 ἡ συντεταγμένη λέξις ΚΑ· ἀντὶ στιγμῆς (ὡς ἐν στ. 1) ἔχει κόσμημά τι φύλλῳ ὅμοιον· τοιαῦτα δὲ κοσμήματα ἀντὶ στιγμῶν ποικίλα τὴν μορφήν ἀπαντῶνται πλειστάκις ἐν ἐπιγραφαῖς μάλιστα ἐν ταῖς ἐκ τῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων. ὄρα Franz Elem. epigraph. Gr. σελ. 375.

μεταξὺ τοῦ 8 καὶ 9 στίχου φαίνονται ἔχνη γραμμάτων μικροτέρων ἐξαλειφθέντων διὰ σμίλης. τοιαῦτα δὲ γράμματα εἶναι καὶ τὰ ἐν τέλει τοῦ 9 στίχου μικρότερα τῶν λοιπῶν ἐγγραφθέντα ὑπὸ τινος, ὅστις ἠθέλησε νὰ διαστειλῇ τὸν φίλον του ἄλλου ὁμωνύμου πιθανῶς διὰ τοῦ ἐπιθέτου «ὁ καλλιῶν», ὡς ἐγὼ νομίζω. ἄλλος δὲ ἀνέγνωσε τὰς λέξεις ταύτας «ὁ καὶ Ἴων», ἀλλὰ τὸ ἰῶτα τοῦ ΚΑΙ κλίνει πρὸς δεξιάν, διὸ ἐγὼ τὸ ἐξέλαθα μᾶλλον ὡς ἀρχὴν Λ, μεθ' ὃ ἱκανὸς τόπος μένει ἐν τῷ λίθῳ καὶ διὰ δεύτερον Λ, ἀφοῦ, ὡς γνωστὸν, τὰ τελευταῖα γράμματα τῶν στίχων πολλάκις χάριν τοῦ ὑπολειπομένου μικροῦ τύπου μικρότερα ἐγράφοντο, ὄρα π. γ. τὰς ὑπ' ἀρ. 200 καὶ 201 ἐπιγραφὰς ἐν πίνακι Λ', ἐν τέλει τοῦ 8 στίχου καὶ ἐν 201, 9, ἐνθα τὸ Η καὶ Ν ἐγράφησαν πολὺ μικρότερα τῶν λοιπῶν χάριν τοῦ τύπου. ὄρα καὶ ἀρ. 287, στ. 6. καὶ μάλιστα τὴν ὑπ' ἀρ. 207 κατωτέρω, ὅπου ἐν στ. 4 ἄνευ τῆς ἐκ τοῦ τύπου ἀνάγκης ἐγράφῃ τὸ Σ ὑπὸ τὸ Η λίαν μικρὸν. ἔπειτα εἰς τὰς τοιαύτας παιδιὰς τῶν ἐφήθων ἐφάνη μοι καταλληλότερον τὸ χαρακτηριστικὸν ὁ καλλιῶν. ἡ μετάθεσις δὲ τῆς λέξεως ἀπὸ τοῦ 9 εἰς τὸ τέλος τοῦ 10 στίχου, ὅπου ἦν κενὸς τόπος, οὐδὲν παράδοξον παρέχει, ὡσπερ καὶ ἂν εἶχε μεταθιθασθῆ εἰς τὸ τέλος τοῦ 8 στίχου ἢ μεταξὺ τοῦ 9 καὶ 8, ἂν ὑπῆρχεν ἐκεῖ τόπος κενός. τοιαῦτα παραδείγματα ἔχομεν οὐκ ὀλίγα ἐν ἐπιγραφαῖς.

ἀρ. 204.

(ὄρα πίν. ΛΑ', 4)

διδάσκα-

λος Ζώ-

σιμος

5 Ἀλεξάν-
δρου Λαμ(πιδρῆς)
διὰ βίου.

ἐπὶ πλίνθου ἐρμαϊκῆς ματχαλιαίας λίθου πεντελικού. ἡ πλίνθος αὕτη δὲν ἀνήκει μὲν οὔτε εἰς τὸν τοῦ Χρυσίππου ἐρμῆν οὔτε εἰς τὸν τοῦ Ὀνάσου, ἀπεικονίσθη ὅμως ἐνταῦθα χάριν τοῦ σχήματος καὶ τῆς ἐπιγραφῆς. τὸ ὕψος αὐτῆς 0,112, τὸ πλάτος 0,21 τὸ πάχος 0,055. εὐρέθη δὲ καὶ αὕτη ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τοῦ ἀγ. Δημ. τοῦ Κατηφόρη καὶ νῦν κεῖται ἐν τῷ μουσεῖῳ τῆς ἀρχ. ἑταιρίας τῷ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ.

Γ'. ΤΑ ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΑΣΚΑΦΩΝ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΑ- ΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ.

αἱ ἐν τῷ διονυσιακῷ θεάτρῳ ἀνασκαφαὶ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἑταιρίας ἐχώρησαν καὶ κατὰ τὸν Ἰούλιον καὶ Αὐγουστον κατ' εὐχὴν. ὅλη ἡ ὀρχήστρα κεῖται ἤδη ἐλευθέρᾳ τῶν χωμάτων καὶ καθαρὰ εἰς τέρψιν τῶν θεατῶν, ἀναπαυομένων εἰς τοὺς περίξ αὐτῆς μαρμαρίνης θρόνους. ὅσα δὲ περὶ αὐτῆς ἐν ταῖς ἀνωτέρω εἰκοτολογῶν ἔγραφα ἐθεσδιώθησαν, ὡς νομίζω, λαμπρῶς. τὸ ἀπὸ τῆς κλίμακος τῆς κατὰ τὸ λογεῖον τοῦ Φαίδρου μέχρι τῆς δεξιᾶς παρόδου μέρος τοῦ προσκηνίου εὐρέθη κεκοσμημένον μὲ ἀνάγλυφα, ἔργα καλὰ τῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων, ἐκ τῆς τοῦ Ἀδριανοῦ εὐεργεσίας ἴσως, ἢ ὁ Φαίδρος, μετατοπίσας ἐξ ἐτέρου ἀρχαιότερου προσκηνίου, ὃ ἦν ἴσως ἐπὶ τοῦ ἐν σελίδι 135 μ. μνημονευθέντος τειχίου, ῥωμαϊκοῦ ἀποδειχθέντος καὶ τούτου νῦν, συνηρμολόγησε καὶ ἐτοποθέτησεν αὐτοῦ, ὅπως ἠδύνατο. ὅτι τὰ ἀνάγλυφα ταῦτα δὲν κεῖνται ἐν τῇ ἀρχικῇ τῶν θέσει ἀπόδειξιν παρέχει ὁ τρόπος τῆς οἰκοδομῆς, καθ' ὃν εὐρίσκονται ἐγκτισμένα μετὰ ἀσθέστῆς ἄμμου καὶ τουθούλων ἐνίοτε. ἔπειτα ἐν ἀνάγλυφον εὐρίσκειται ὅλως ἀπεξοσμημένον καὶ μόνον ἡ θέσις του ὑπάρχει διότι ἤδη ἐπὶ Φαίδρου ἦσαν τινα, ὡς φαίνεται, βεβλαμμένα καὶ ὅπως μὴ δυσωπῶσι τοὺς θεατὰς ἀπεξέστησαν ὅλως. ἀξιοσημείωτος δὲ καὶ διδακτικὸς ἄμα τοῦ τρόπου τῆς οἰκοδομίας τοῦ προσκηνίου τούτου ὑπὸ τοῦ Φαίδρου ἵνε ὃ ἐγκτισθεῖς αὐτοῦ μεταξὺ τῶν ἀναγλύφων Σειληνός, δι' ὃν, ὑψηλότερον ὄντα ἢ ὥστε νὰ χωρέσῃ καλῶς, ἐπελεκτήθη ἡ βᾶσις τοῦ προσκηνίου χαμηλοτέρα. τούτων τὰς εἰκόνας θὰ παράσχομεν ἀκολούθως ὅσον τὸ δυνατόν ἀκριβεῖς δι' ἡλιοτυπίας. τὸ δὲ κατὰ τὸ ἕτερον μέρος τῆς κλίμακος πρὸς ἀνατολὰς καὶ κατὰ τὴν ἀριστερὰν ἀπόδον ἐπιλοιπον τῆς σκηνῆς τοῦ Φαίδρου

εὐρέθη ὅλον κατεστραμμένον. εὐρέθησαν δὲ πάντα τὰ ἀνάγλυφα ταῦτα ἀλειμμένα μὲ πηλεῖαν ἀσθέστην, ὥστε νὰ μὴ διακρίνῳνται τὰ σχήματα αὐτῶν, ὅπως καὶ αἱ ἐπὶ τῶν θρόνων ἐπιγραφαὶ, περὶ ὧν ἐν σελ. 157, στήμ. ἔλεγα. τὸ περὶ τὴν ὀρχήστραν μαρμαρίνον ἔρκος εὐρέθη σχεδὸν ὅλον ἐν συνεχείᾳ μόνον κατὰ τὸ ἀριστερὸν ἢ ἀνατολικὸν μέρος, ὅπου καθόλου τὸ κοῖλον τοῦ θεάτρου εὐρέθη βεβλαμμένον, λείπουν καὶ τινες πλάκες τοῦ ἔρκους τούτου. ἄνωθεν δὲ αἱ πλάκες ἦσαν συνδεδεμένοι, μὲ ἀγκύλας σιδηρᾶς. ὅπισθεν δὲ περὶ ὅλην τὴν αἵμασιαν ταύτην εὐρέθη τοῖχος κακὸς ἐν ὑστερωτέροις χρόνοις κτισθεῖς, ὅτε ἡ ὀρχήστρα μετεβλήθη εἰς δεξάμενην ὕδατος. ὅτι δὲ τοῦτο συνέβη τῇ ὀρχήστρᾳ νομίζω πᾶς προσεκτικὸς παρατηρητῆς πείθεται, ἰδὼν πρῶτον μὲν αὐτὸν τὸν εἰρημένον τοῖχον, ἔπειτα τὸ καρασάνι ἔσωθεν κατὰ τοὺς ἀρμούς καὶ τὴν βᾶσιν τῶν πλακῶν, τρίτον τὰς καλῶς στουπωμένας ἀστροειδεῖς ὅπως τὰς ἐπὶ τοῦ περὶ τὴν ὀρχήστραν πλησίον τῶν πλακῶν ὑδραγωγεῖαι καὶ τὰς κατὰ τὴν βᾶσιν αὐτῶν τῶν πλακῶν τετραγωνικὰς τρύπας, τέταρτον τὴν ἐπιδιόρθωσιν τοῦ λιθωστρώτου τῆς ὀρχήστρας μὲ πλάκας καὶ τουθούλα, τὸ πολυλαχοῦ ἐπ' αὐτῶν δραθὲν χρίσμα ἀσθέστου, τὸ ὁμοῖον χρίσμα τοῦ τοῖχου τοῦ προσκηνίου, τὸ πρὸ αὐτοῦ κακὸν κεράμιον ὑδραγωγεῖον δι' ὅλου τοῦ μήκους τῆς ὀρχήστρας πρὸ τοῦ προσκηνίου (σελ. 130 τ), καὶ τελευταῖον τὴν ἀσθεστάκτιστον μικρὰν δεξάμενην κατὰ τὴν δεξιὰν ἄκρην τῆς ὀρχήστρας. πρότερον ὅμως πρὸ ταύτης τῆς χρήσεως εἶχε πιθανῶς ἄλλο τέλος τὸ λίθινον τοῦτο ἔρκος, ὅτε ἦν καὶ ἐλευθέρου τοῦ ἐξωτερικοῦ περὶ αὐτὸ τοῖχος ἀφίνον πλατυτέραν διάβασιν πρὸ τῆς προσδρίας. ὅληοι δὲ ἡ λειότης τῶν πλακῶν καὶ ἐκ τούτου τοῦ μέρους, ἦτις ἄλλως ἀσκοπος θὰ ἦτον ἐργασία, ἀφοῦ ἔμελλε νὰ κτισθῇ αὐτοῦ τοῖχος. φαίνεται οὖν ὅτι τὸ ἐξ ὀρθῶν πλακῶν ἔρκος προὔπηρχε καθ' αὐτὸ πρὶν μεταβληθῇ ἡ ὀρχήστρα ἐν τοῖς χρόνοις τῶν Βυζαντινῶν ἢ Τούρκων εἰς δεξάμενην. ἐποιήθη δὲ τὸ μαρμαρίνον τοῦτο ἔρκος ἐν τοῖς χρόνοις τῶν Ῥωμαίων πιθανῶς καὶ δὴ ὅτε εἰσῆχθησαν καὶ ἐν τῷ διονυσιακῷ θεάτρῳ τῶν Ἀθηναίων αἱ ἀγαπηταὶ τοῖς Ῥωμαίοις μονομαχίαι, καθὰ μαρτυρεῖ Φιλόστρατος ἐν τοῖς εἰς τὸν Τυανέα Ἀπολλώνιον σελ. 73 — 74 τῆς ἐκδόσεως Kayser καὶ Δίων ὁ Χρυσόστομος ἐν λόγῳ λα σελ. 385 — 386 τῆς παρὰ Τεϋδνέρῳ ἐκδόσεως Δινδέρφου.

ὁ Φιλόστρατος αὐτοῦ, προειπὼν ὅσα ὁ Ἀπολλώνιος ἐπέπληξε τοὺς τότε Ἀθηναίους (ἤκμασε δὲ ὁ Ἀπολλώνιος περὶ τὰ 50 π. Χ), ἐπιδημήσας ἐνταῦθα, ὅτι ἐ-

φοίτων εἰς τὸ θέατρον οὐχ ἴν' ἀκούωσιν ὑπόσα κωμωδίας καὶ τραγωδίας εἰσὶν, ἀλλ' ἵνα αὐλοῦ ὑποσημνήναντος, λυγισμοὺς ὀρχῶνται καὶ μεταξὺ τῆς Ὀρφείως ἐποποιίας τε καὶ θεολογίας τὰ μὲν ὡς Ὁραὶ, τὰς δὲ ὡς Νύμφαι, τὰ δὲ ὡς Βάκχαι πράττωσιν. τὰ τοιαῦτα προειπὼν ὁ Φιλόστρατος ἐπιφέρει· «διωρθοῦτο δὲ κακὸν Ἀθήνησιν· οἱ Ἀθηναῖοι ξυνιόντες ἐς θέατρον τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει προσεῖχον σφαγαῖς ἀνθρώπων καὶ ἐσπουδάζετο ταῦτα ἐκεῖ μᾶλλον ἢ ἐν Κορίνθῳ νῦν, χρημάτων τε μεγάλων ἐωνημένοι ἦγοντο μοιχοὶ καὶ πόρνοι καὶ τοιχωρύχοι καὶ βαλαντιοτόμοι καὶ ἀνδραποδισταὶ καὶ τὰ τοιαῦτα ἔθνη, οἱ δ' ὠπλιζόν αὐτοὺς καὶ ἐκέλευον ξυμπίπτειν. ἐλάθετο δὲ καὶ τούτων ὁ Ἀπολλώνιος καὶ καλούντων αὐτῶν ἐς ἐκκλησίαν Ἀθηναίων, οὐκ ἂν ἔφη παρελθεῖν ἐς χωρίον ἀκάθαρτον καὶ λύθρου μεστόν. ἔλεγε δὲ ταῦτα ἐν ἐπιστολῇ. καὶ θαυμάζειν ἔλεγεν, «ὅπως ἡ θεὸς οὐ καὶ τὴν ἀκρόπολιν ἤδη ἐκλείπει, τοιοῦτον αἷμα ὑμῶν ἐκχεόντων αὐτῇ. δοκεῖτε γάρ μοι προϊόντες, ἐπειδὴν τὰ Παναθήναια πέμπητε, μηδὲ βροῦς ἔτι, ἀλλ' ἑκατόμβας ἀνθρώπων καταθύσειν τῇ θεῇ. σὺ δὲ, Διόνυσε, μετὰ τοιοῦτον αἷμα ἐς τὸ θέατρον φοιτᾷς; κακεῖ σοὶ σπένδουσιν οἱ σοφοὶ Ἀθηναῖοι; μετὰστῆθι καὶ σὺ, Διόνυσε· Κιθαιρῶν καθαρώτερος.» τοιαῦτα εὔρον τὰ σπουδαιότατα τῶν φιλοσοφηθέντων Ἀθήνησιν αὐτῷ τότε», λέγει ὁ Φιλόστρατος γράφας περὶ τὰ 200 μ. Χ. ἐπὶ Ἀλεξάνδρου Σεβήρου. συμφωνεῖ δὲ τῷ ὅλον αἰῶνα πρὸ αὐτοῦ ἀμαρτάνει Δίῳ τῷ Χρυσοστόμῳ, ὃς ἐν τῷ εἰρημένῳ ΛΑ' λόγῳ, ἐλεήσας τοὺς Ἀθηναίους δι' ἄλλων τε πολλῶν καὶ τῶνδε, «οὐχ ὄρατε τοὺς Ἀθηναίους ὡς ἀσχημονοῦσιν, ὡς κακῶς ἀκούουσιν, ὡς παρὰδειγμα πᾶσιν εἰσι τῆς ἀγενείας καὶ τῆς ὕβρεως, ἣν ὑβρίζουσιν εἰς τὴν πατρίδα κτλ.» προσθέτει καὶ τὰ ἐξῆς· «νῦν δὲ οὐδὲν ἔστιν ἐφ' ὅτῳ τῶν ἐκεῖ γιγνομένων οὐκ ἂν αἰσχυρθεῖ τις. οἷον εὐθὺς τὰ περὶ τοὺς μονομάχους οὕτω σφόδρα ἐζηλώκασιν Κορινθίους, μᾶλλον δ' ὑπερθεβλήκασιν τῇ κακοδαιμονίᾳ κακείνους καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας, ὥστε οἱ Κορίνθιοι μὲν ἔξω τῆς πόλεως θεωροῦσιν ἐν χαράδρᾳ τινὶ, πλῆθος μὲν δυναμένῳ δέξασθαι τόπῳ, ῥυπαρῷ δὲ ἄλλως καὶ ὅπου μηδεὶς ἂν μηδὲ θάψῃ μηδένα τῶν ἐλευθέρων, Ἀθηναῖοι δὲ ἐν τῷ θεάτρῳ θεῶνται τὴν καλὴν ταύτην θέαν ὑπ' αὐτὴν τὴν ἀκρόπολιν, οὗ τὸν Διόνυσον ὑπὸ τὴν ὀρχήστραν τιθέασιν. ὥστε πολλάκις ἐν αὐτοῖς τινὰ σφάττεσθαι τοῖς θρόνοις, οὗ τὸν ἐεροφάντην καὶ τοὺς ἄλλους ἱερεῖς ἀνάγκη καθίξειν.»

τὸ λιθόστρωτον ἔδαφος τῆς ὀρχήστρας ἔδειξε περίεργά τινα καὶ δυσεξήγητα, τὰ ὅποια θὰ φανῶσι προσεχῶς ἐν τῷ σχεδίῳ, τὸ ὅποιον ἢ ἐπιμέλεια φίλου παρασκευάζει τοῖς φίλοις τῶν ἀρχαιοτήτων. ἐν τούτῳ οὖν τῷ σχεδίῳ θὰ σημειωθῶσι πάντα μετὰ τῆς προσηκούσης ἀκριβείας καὶ περιττὸν κρίνω τῶρα νὰ ἐνδιατρίψω περισσότερο εἰς τὰ τῆς ὀρχήστρας.

μετὰ τὴν κάθαρσιν τῆς ὀρχήστρας ἡ ἀνασκαφὴ ἐχώρησε πρὸ πάντων εἰς τὰ τῆς σκηνῆς καὶ τῶν παρόδων. ἡ σκηνὴ τοῦ Φαίδρου ἐκρίθη εὐλογον νὰ καταστραφῇ καὶ νὰ ἀφείθῃ μόνον ὁ τοίχος τοῦ προσκηνίου ὁ φέρων τέσσαρας πλάκας ὀρθὰς ἐν συνεχείᾳ, ἐφ' ἑκάστης τῶν ὀπίσθων ἦσαν τέσσαρα λίαν ἐξέχοντα ἀνάγλυφα, ὧν τὰ πλεῖστα ἴκανῶς διεσώθησαν πλὴν τῶν κεφαλῶν, αἱ ὀπίσθαι πάλαι φαίνονται ὅτι ἀπεκόπησαν. μετὰ δὲ τῆς δευτέρας καὶ τρίτης πλακῶς τῶν ἀναγλύφων κάθηται σχεδὸν ὅλος ὁ εἰρημένος Σειληνὸς (σελ. 209). οὕτω δὲ καὶ ἐγένετο. ἀφέθη δὲ μέρος καὶ τοῦ ὀπισθεν τειχοῦ τῆς τοῦ Φαίδρου σκηνῆς. μετὰ ταῦτα ἐκαθαρίσθη τὸ ἐν σελ. 135 μ. εἰρημένον τειχίον τῆς σκηνῆς, τὸ ὅποιον ἐκτείνεται ἀπὸ τῆς μιᾶς μέχρι τῆς ἄλλης παρόδου καὶ ἦν ἐστρωμένον ἐπάνω μὲ πλάκας χονδρὰς ὑμηττίους σχεδὸν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐπιφανείας κειμένας εἰς ἣν καὶ τὸ λιθόστρωτον τῆς ὀρχήστρας. ἔνθεν δὲ καὶ ἔνθεν πλησίον τῶν παρόδων κάμπει πρὸς τὴν ὀρχήστραν κατ' ὀρθὴν γωνίαν εἰσχωροῦν 1,22 γαλλ. μ. καὶ μετὰ 7 περὶποῦ μέτρα ἐπανακάμπει πάλιν εἰς τὴν ἀρχικὴν του φορᾶν. οὕτω δὲ ἀποτελεῖ ἔνθεν καὶ ἔνθεν δύο προστάσεις, αἱ ὅποια ἦσαν μὲ δωρικοὺς κίονας κεκοσμημέναι, ὡς φαίνεται ἐκ δύο εὐρεθέντων ὀρθῶν κατὰ τὴν πρὸς τὴν δεξιὰν πάροδον πρόστασιν καὶ ἐκ μιᾶς εὐρεθείσης κατὰ τὴν ἄλλην τὴν πρὸς τῇ ἀριστερᾷ παρόδῳ. ὀπισθεν δὲ τοῦ τειχοῦ τούτου εὐρέθη ἕτερον παράλληλον αὐτῷ δι' ὅλου τοῦ μήκους τῆς σκηνῆς καὶ τοῦτο ἐκτείνόμενον, πλατύτερον τῶν ἄλλων καὶ στερεώτερον, ἀναμφιβόλως τοῦτο τῆς παλαιᾶς σκηνῆς λείψανον. ταύτης δὲ λείψανα πρέπει νὰ θεωρηθῶσι καὶ ἕτερα δύο τείχη μακρὰ ὀπισθεν ἢ πρὸς μεσημβρίαν τοῦ εἰρημένου, ὧν τὸ τελευταῖον τοῦ μετασκηνοῦ ἢ τοῦ ἐξωτερικοῦ τείχους τῆς σκηνῆς φαίνεται λείψανον. μετ' αὐτὸ δὲ ἀντὶ στοᾶς, εὐρέθησαν οἰκῆματα ὑστερωτέρων χρόνων ἐκ λίθων μεγάλων τοῦ θεάτρου οἰκοδομηθέντα καὶ πλῆθος πύλων ὀπτῶν ἢ λιθαρίους ἐκτισμένων, ὅποιοι καὶ καθ' ὅλον τὸ ἀνασκαφέν μέρος τοῦ θεάτρου εἰς διάφορα ὕψη πολλαχοῦ πολλοὶ μικροὶ καὶ μεγάλοι εὐρέθησαν, 1—3 μ. γαλλ. ὕψους ἔχοντες καὶ ἀνάλογον ὄγκον. ὑπὸ τὰ τείχη ταῦτα κατὰ τὸ ἀνα-

τολικόν μέρος άνευρέθη τὸ ἀρχαῖον ἐκεῖνο ὑδραγωγεῖον, περὶ οὗ ἐν σελίδι 131 ἔλεγα ὅτι ἡ βύσις του πρὸς τοῦτο τὸ μέρος ἐφαίνετο, ἔνθα νῦν καὶ εὐρέθη κατέρχεται δηλ. ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους τῆς ὀρχήστρας καὶ χωρεῖ μεσημβρινοανατολικῶς ὑπὸ τὸ παρασκήνιον.

τοῦ ἀριστεροῦ ἢ ἀνατολικοῦ παρασκηρίου δὲν ἐφάνησαν μέχρι τοῦδε λόγου ἄξια ἔχνη τῆς παρόδου ὅμως τῆς ἀριστερεῶς ἐφάνη ὁ ἀριστερὸς τῷ ἐξερχομένῳ τοίχος, ὥστε ἔχομεν τὸ σίγμα καλούμενον μέρος τοῦ θεάτρου πλήρες. ἢ παρὰ τὸν τοίχον τοῦτον εὐρεθεῖσα κλίμαξ τοῦ κοίλου ἔχει πλάτος 0,71, ἀπέχει δὲ ἀπὸ τοῦ εἰρημένου τοίχου 0,42. εὐρέθησαν δὲ καὶ κατὰ τοῦτον τὸν ἀριστερὸν τοίχον τῆς παρόδου βάρθρα ἐκ μαρμαροῦ ὑμηττείου, ὅποια καὶ κατὰ τὸν δεξιὸν τῆς δεξιᾶς παρόδου (σελ. 139—140).

κατὰ δὲ τὴν δεξιάν παρόδον εὐρέθη καὶ ὁ ἀριστερὸς αὐτῆς τῷ ἐξερχομένῳ τοίχος, πεποιημένος ἐκ μαρμαρίνων λίθων μεγάλων, ὧν τὸ ὕψος καὶ πλάτος ὑπερβαίνει τὸ γαλλικὸν μέτρον, τὸ δὲ πᾶχος=0,50, πλησίον δὲ καὶ βάρθρον τετραγωνικὸν ἐκ πολλῶν ὑμηττείων λίθων συγκαίμενον. ἀπέχει δὲ ὁ τοίχος οὗτος ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ τῆς παρόδου μέτρα γαλλ. 5,70. αὐτῷ δὲ εὐρέθη κατακειμένη καὶ πλάξ μεγάλη τοῦ Ὑμηττοῦ, ὁμοία κεράμφ τὸ σχῆμα καὶ μῆκος μὲν ἔχουσα 1,05, πλάτος δὲ 0,73 καὶ πᾶχος 0,16, τῆς ψαλίδος (σελ. 140) ἴσως λείψανον. τοῦ δεξιοῦ δὲ παρασκηρίου εὐρέθησαν ἱκανὰ ἔχνη μέχρι τοῦδε.

τὰ ἐκ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς καὶ πλαστικῆς λείψανα διαφόρων χρόνων ἐπολλαπλασιάσθησαν σφόδρα καὶ υπερβαίνουν τὰ ὄρια καὶ τὰς δυνάμεις τῆς παρουσίας ἐφημερίδος. ἢ γοῦν ἀνάγκη νὰ παραταθῇ ἢ ἐκδοσις αὐτῶν εἰς ἔτη πολλά. νὰ δώσωμεν δὲ πάλιν ἀπλὴν αὐτῶν περιγραφὴν ἄνευ εἰκόνων, ὅπως πολλοὶ τῶν σοφῶν Γερμανῶν συνειζῆσιν, δὲν νομίζομεν ἡμεῖς πολὺ χρήσιμον. νὰ προπεριγράψωμεν δὲ πάλιν αὐτὰ καὶ ἔπειτα ἐν εὐμαρείᾳ νὰ παρέχωμεν τὰς εἰκόνας των, ὅπως ἤδη εἶς τινα ἐκάμαμεν, τὸ νομίζομεν ἀκροσφαλές· διότι φοβούμεθα μήπως δὲν κατορθώσωμεν ὑστερον νὰ δώσωμεν καὶ τὰς εἰκόνας πάντων τῶν περιγραφέντων διὰ πολλὰ αἴτια καὶ ἰδίως διὰ τὴν συσσώρευσιν τῶν ἐπιγραφῶν, τῆς κυρίας ὕλης τῆς παρουσίας ἐφημερίδος. ἔχομεν γὰρ πολλὰς χιλιάδας ἐπιγραφῶν, τὰς μὲν ὅλως ἀνεκδότους, τὰς δὲ ἀτελῶς δημοσιευμένας. διὸ θὰ περιορισθῶμεν ἐν τοῖς ἐξῆς εἰς τὴν ἀπεικόνισιν μόνον τῶν κυριωτέρων ἔργων τῆς πλαστικῆς, ὅτε περ καὶ θὰ περιγράψωμεν αὐτὰ ἐν τῷ παρόντι δὲ τεύχει ἐπληρώσαμεν τὸν κενὸν

τόπον τοῦ ΚΘ' πίνακος μὲ τρία μόνον ἔργα τῆς πλαστικῆς ὑπ' ἀρ. 2, 3 καὶ 4. τούτων τὰ ὑπ' ἀριθ. 4 καὶ 2 περιεγράφησαν ἐν σελ. 135 δ'—ε. ὅμοια δὲ τῷ ὑπ. ἀρ. 4 τραγικῷ προσώπῳ γυναικὸς εὐρέθησαν καὶ ἄλλα δύο, ὧν περιττὴν ἐκρίναμεν τὴν ἀπεικόνισιν. τὸ ὑπ' ἀρ. 3 ἀνάγλυφον λίθου λευκοῦ πεντελικοῦ ἴνε ἔργον μέτριον τῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων, τμήμα μεγάλης βακχικῆς παραστάσεως, ἐφ' οὗ φαίνεται καθήμενος σάτυρος ὀξύωτος πωγωνοφόρος, κρατῶν τῇ φαινομένη δεξιᾷ καλάθον εὐπλεκτον ἐπιμήκη πλήρη σταφυλῶν, ἐφ' ὧν καὶ χροῶμα ἐρυθρὸν διεσώζετο ὅτε ἀνεκαλύφθη ἐν τῷ θεάτρῳ τῇ 22 Ἰουνίου 1862, ὡς περ καὶ ἐπὶ τοῦ καλάθου. ἐστραμμένος δὲ ὧν πρὸς ἀριστερὰν ἀποστρέφει τὸ ἰλαρὸν αὐτοῦ πρόσωπον πρὸς τὸ ὅλως γυμνὸν ἀφθεὲν ἤμισυ δεξιὸν μέρος τοῦ σώματος, χαίρων διὰ τὰ πειράγματα ἐρωτίου ἀριστερῶθεν αὐτοῦ ὑπὸ τὸ ἀδρὸν τοῦ Σατύρου γένειον ὑποβάλλον τὴν τρυφερὰν δεξιάν του, ἢ μόνη ἐκ τοῦ ὅλου σώματος διεσώθη. αὐτοῦ δὲ τοῦ Σατύρου λείπει μόνον ὁ ἄκρος δεξιὸς πούς· ὁ ἀριστερὸς δὲ μετὰ τῆς ὀμωνύμου χειρὸς ὑποκρύπτονται ὀπισθεν τοῦ καλάθου. ἢ ρίς καὶ ὁ δεξιὸς ὀφθαλμὸς ἐβλάφθησαν. κατὰ τὰ μὲ ἰμάτιον ἄνωθεν ἕως κάτω κεκαλυμμένα νῶτα τοῦ Σατύρου ἀνέδραμε κλῆμα ἀμπέλου, κάτω δὲ ὀπισθεν τοῦ Σατύρου κύπτει σῶμα πτηνοῦ ἀκέφαλον καὶ ἄπουν, οἷον ἀλέκτορος. τὸ ὕψος τοῦ σατύρου, ὡς καθήται, 0,47, τὸ δὲ τοῦ λίθου 0,45, ἴσον δὲ καὶ τὸ πλάτος αὐτοῦ, κειμένου νῦν ἐν τῷ περιβόλῳ τῶν ἀπομάχων τῆς ἀκροπόλεως.

τῶν ἄλλων ἔργων τῆς γλυπτικῆς σημειῶνω ἐνταῦθα δύο ἀκεφάλους καὶ ἀκώλους κορμούς νεανικοῦς παρομοίους τῷ ἐν πίνακι ΚΣΤ' ὑπ' ἀρ. 1 καὶ τοῦ αὐτοῦ σχεδὸν μεγέθους, πλὴν ὅτι ὁ μὲν ἀποκλίνει πρὸς δεξιάν, ὁ δὲ πρὸς ἀριστεράν. τούτων τὴν ἰδέαν λαμβάνει τις ἐκ τοῦ εἰρημένου ἀπεικασματος καὶ περιττὸν ἔκρινα καὶ τούτων τῶν κολοβωμάτων τὴν ἀπεικόνισιν. ἐν δὲ ἀνάγλυφον γυναικεῖον ὅμοιον τῷ ἐν πίνακι ΚΖ' ἐκδοθέντι θὰ ἐκδοθῇ ἀκολούθως, ὡς ἔχον ζωηροτέρας κινήσεις καὶ ἄλλοιόν τῆς κεφαλῆς κόσμον· βεβαιῶνει δὲ τοῦτο ἀναμφιλέκτως τὴν γνώμην μὲ (σελ. 138—139) ὅτι χορεύτρια ἦν καὶ ἐκεῖνη ἢ γυνή, ὡς καὶ ἡ παροῦσα φανερώς.

δυσχερεστέρα δὲ μοι φαίνεται ἡ ἀπεικόνισις καὶ ἐκδοσις ἀνδρομήκουσ τινὸς ἀδριάντος εὐρεθέντος τῇ 9 Ἰουλίου ὀπισθεν τοῦ προσκηρίου τοῦ Φαίδρου πλησίον τῆς ἀριστερᾶς παρόδου. οὗτος ἴνε ἀναμφιβόλως τὸ ἄριστον τῶν μέχρι τοῦδε εὐρεθέντων ἔργων τῆς γλυπτικῆς. φαίνεται δὲ ὅτι ἴνε καλλιτέχνημα τῶν χρό-

νων Ἀδριανοῦ. ἔστι δὲ νεανίας λαγαρὸς γυμνός, ὕψος ἔχων ἀπὸ τῶν ἀστραγάλων μέχρι τῆς κορυφῆς 1,80· λείπουν δ' αὐτοῦ οἱ ἄκροι πόδες καὶ αἱ χεῖρες ἀπὸ τῶν ἀγκώνων καὶ ἡ βίς. παρὰ τοὺς μηρούς δ' ἔχων τὰς χεῖρας βασίζεται ἐπὶ τοῦ δεξιῦ ποδὸς ἕτοιμος νὰ στηρίξη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὸν προτεταμένον ἀριστερὸν ὡς ὄρομεὺς προθύμως μὲν ἀρόθως δὲ βαίνων. ἡ ἐπιμελής διασκευὴ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, ὧν τινες μακρότεροι ἀφθεῖσαι εἰς πλεξούδας περὶ τὴν κεφαλὴν ἐδέθησαν μὲ γαῖτανάκια ὑπὲρ τὸ μέτωπον, τὸ στενὸν τοῦ μετώπου καὶ πρὸ πάντων τὸ τεθλιμμένον τοῦ προσώπου καὶ ἄλλα τοιαῦτα τεκμήρια ἱκανὰ φαίνονται μοι νὰ θεωρηθῆ ὡς Ἀντινόου εἰκὼν ὁ ἀνδρὶς οὗτος καὶ δὴ ὡς Ἀπόλλων Βοηδρόμιος φαίνεται μοι ὅτι ἀπεικονίσθη ἐνταῦθα ὁ Ἀντίνοος.

τσαῦτα μόνον περὶ τούτων. τῶν εὐρεθειῶν δὲ ἐν τῷ θεάτρῳ ἐπιγραφῶν ἐκδίδομεν σήμερον τὰς ἑξῆς.

ἀρ. 205

(Ἔρα πίν. ΚΘ', 5)

ἀ]γαθὴ τύχη!
ψ]ηφισαμένης
τῆς ἐξ Ἀρείου
πάγου βουλῆς
Πόπλιον Αἴλιον
Δ]εύκιον Μαμερ-
τί]νου Παλλη-
νέα τὸν ἀπὸ Κο-

ἐπὶ τμήματος ἔρμου λίθου πέντελικού, εὐρεθέντος ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ νῦν στηθέντος ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ ἀριστεροῦ τῆς δεξιᾶς παρόδου. τὸ ὕψος αὐτοῦ 0,57, τὸ πλάτος ἄνω 0,34, κάτω 0,32, τὸ πάχος 0,31.

ἀρ. 206

(Ἔρα πίνακα ΚΘ', 6)

Ο' Χ'

βουλῆς
ὑπηρετῶν.

ἐπὶ πλίνθου πειραϊκῆς ἐγκτισμένης κατὰ τὴν δυτικὴν γωνίαν τοῦ περιβόλου τοῦ θεάτρου. ἡ φέρουσα δὲ τὰ γράμματα πλευρὰ τοῦ λίθου, ἔχουσα ὕψος 0,40, μῆκος 1,06, δὲν κεῖται κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν ἐπιφάνειαν τοῦ τοίχου τοῦ περιβόλου, ὥστε νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι ὕστερον ἐνεκολάφθησαν τὰ γράμματα, ἀλλ' ἐντὸς κατὰ τὸν ἄρμον τοῦ λίθου καὶ δὲν θὰ ἀνευρίσκοντο,

ἂν δὲν συνέβαινε νὰ εὐρεθῆ καταστραμμένη ἡ γωνία τοῦ τείχους τοῦ περιβόλου. δῆλον οὖν ὅτι ἡ ἐπιγραφή αὕτη ἴνε ἀρχαιότερα τοῦ περιβόλου, ἐν ᾧ εὐρίσκειται ἀνάποδα ἐκτισμένη. ἴνε δὲ δι' αὐτὸ λίαν σπουδαία ἡ ἐπιγραφή αὕτη, ὡς παρέχουσα ἀπόδειξιν τοῦ χρόνου καθ' ὃν ἐκτίσθη ὁ δυτικὸς κἀν περιβόλος τοῦ θεάτρου. ἂν οὖν καλῶς ἤρμηγευσα τὰ ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ δύο μεμονωμένα γράμματα, τὰ Ο καὶ Χ, τὸ μὲν Ο ἀντὶ ἄρθρου ἐκλαθὼν τὸ δὲ Χ ἀντὶ τοῦ ἀριθμοῦ 600, ὡς συνήθως εὔρηται ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς σημειωμένος ὁ ἀριθμὸς τῶν βουλευτῶν (ἔρα. π. χ. ἐν τῇ παρούσῃ ἐφημ. ἀρ. 106 στ. 4. ἀρ. 185, στ. 4, ἀρ. 182, στ. 2 ἀρ. 124, στ. 8, ἀρ. 125, στ. 5), ἡ ἐπιγραφή αὕτη δὲν ἴνε δυνατόν νὰ θεωρηθῆ ἀρχαιότερα τῆς ριῆ Ὀλυμπιάδος ἢ τοῦ 307 πρὸ Χριστοῦ, ὅτε, ὡς γνωστόν, ἐγένοντο αἱ φυλαὶ δώδεκα καὶ ἐτηρήθησαν τόσαι, τὰ ὀνόματα μόνον τινὲς μεταβαλοῦσαι, μέχρις Ἀδριανοῦ. τότε δὲ καὶ οἱ βουλευταὶ ἀπὸ πεντακοσίων ἐγένοντο ἑξακόσιοι. τούτων δ' οὕτως ἐχόντων ὁ χρόνος τῆς κτίσεως τοῦ περιβόλου τούτου πρέπει νὰ ζητηθῆ ἀπὸ τοῦ 307 καὶ ἑξῆς μέχρις Ἀδριανοῦ. ἀφοῦ ἔκ γε ταύτης τῆς ἐπιγραφῆς δὲν ἴνε δυνατόν νὰ ἀποδοθῆ εἰς τὸν Λυκοῦργον τοῦτο τὸ ἔργον, ἀποθανόντα, ὡς γνωστόν, πρὸ τοῦ 325 π. Χ. ἴσως δὲ ἴνε ἢ τοῦ Ἀριοβαρζάνου ἔργον, ὅς καὶ ψῶδειον ἔκτισε ταῖς Ἀθηναίαις, ἢ τοῦ Ἀδριανοῦ.

ἄλλα παράξενα παρέχει μοι ἡ παρούσα ἐπιγραφή τὰδε· ἐνῶ ἔχει τὸ γράμμα ἤτα δις, δὲν ἔχει τὸ ου καὶ ὦ μέγα, ἀλλ' ὁ μικρὸν ἀντ' αὐτῶν καὶ τὴν μετοχὴν ὑπηρετῶν μετὰ γενικῆς συντέταγμένην, ὁ πρῶτον ἐνταῦθα ἔγωγε εἶδα, ὥσπερ καὶ τὸ ὑπούργημα τοῦτο, ὡς ἴδιον ἐνὸς ἀνδρός ὠρισμένου, οἷος ἦν ὁ τῶν ΙΑ', δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ ἀπήνηται ἀλλαχοῦ. τὰ γωνιώδη δὲ γράμματα δὲν εἶναι τεκμήρια ἀρχαιότητος ἐνταῦθα, ἀλλὰ μᾶλλον εὐκολίας τοῦ γράψαντος (πρόβλ. Franz, Elem. epigr. σελ. 231).

ἀρ. 207

ἀγαθὴ τύχη!

Τ· Αἴλ· Αὐρήλ· Ἀπολλώνιος
Ταρσεὺς καὶ Ἀθηγαῖος κωμφο-
δὸς καὶ κήρυξ περιοδονεῖχης
5 σὺν Καπιτωλίοις νεικήσας τὸν
ἀγῶνα τῶν Ὀλυμπίων ἀνέστη-
σα τὸν ἀνδριάντα.

ἀρ. 207

ΑΓΑΘΗΤΥΧΗ
 ΤΑΙΛΑΥΡΗΛΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ
 ΤΑΡΣΕΥΣΚΑΙΘΗΝΑΙΟΣΚΩΜΗ
 ΔΟΣΚΑΙΚΗΡΥΞΠΕΡΙΟΔΟΝΕΙΚΕ
 ΣΥΝΚΑΙΤΙΤΩΛΙΟΙΕΝΕΙΚΗΣΑΣΤΟΝ
 ΑΓΩΝΑΤΩΝΟΛΥΜΠΕΙΩΝΑΝΕΣΤΗ
 ΣΑΤΟΝΑΝΔΡΙΑΝΤΑ

ἐπὶ στήλης στρογγύλης λίθου πεντελικῷ, ἥς τὸ ὕψος 0,63, ἡ δὲ διάμετρος 0,60, εὐρέθη ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ ἴσταιται αὐτῷ κατὰ τὸ ἀριστερὸν μέρος τῆς σκηνῆς τοῦ Φαίδρου ἐν τῇ ἀρχήστρα.

ἀρ. 208

ΤΙΜΟΣΤΡΑΤΟΣ

ἀρ. 208

Τιμόστρατος.

ἐπὶ βῆθρου, δ' ἔφερερ ποτε ἀδριάντα. εὐρέθη ἐν τῷ

θεάτρῳ, οὗ καὶ νῦν ἴσταιται κατὰ τὴν ἀρχήστραν πλησίον τῆς ἀριστερᾶς παρόδου. ὁ λίθος ὑψήτειος τὸ ὕψος 0,72, τὸ πλάτος ἄνω μὲν 0,53, κάτω δὲ 0,59· τὸ πάχος 1,03. ὁ Τιμόστρατος οὗτος ἵνα πιθανιώτατα δ γνωστὸς ἔκ τινων ἀσχημάτων ἀποσπασμάτων κωμικῶς ποιητῆς (βρα Bothe. Poet. com. Gr. fragm. Paris 1855 Didot σελ. 720 ἐπ.). τοῦτον ἴσως ὑπονοεῖ Δίων ὁ Χρυσόστομος (ἐν λόγῳ λα. σελ 384. 4 Dindorf — Teubner), γλευάζων τοὺς Ἀθηναίους· «ὅτι «ὄ μόνον χαλκοῦν ἐστάκασιν, ἀλλὰ καὶ παρὰ Μένανδρον».

ἀρ. 209

Θέσπις.

ἐπὶ μαρμάρου μαύρου εἰς δύο τετρασμένον, εὐρεθέντος ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ νῦν κατὰ τὰ παρασκήνια τῆς δεξιᾶς παρόδου κειμένου· τὸ ὕψος αὐτοῦ 0,25, τὸ πλάτος 0,75, τὸ πάχος 0,75.

ἀρ. 210

Ιερέως

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ
 ΖΩΣΤΗΡΙΟΥ

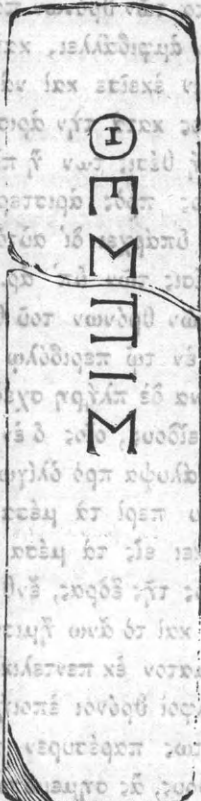
ἀρ. 210.

ιερέως

Ἀπόλλωνος

Ζωστήριου.

ἐπὶ τμήματος θρόνου διπλοῦ λευκοῦ πεντελικῷ, δμοίου τοῖς ἐν τῷ διονυσιακῷ θεάτρῳ εὐρεθεῖσιν, ὧν ἀπείκασμα ζῆτει ἐν τέλει τοῦ Δ' τεύχους ἢ ἐν σελ. 103 τῆς παρουσίας ἐφημερίδας. τὸ σωζόμενον τμήμα ἵνα τὸ ἔμπροσθεν μέρος τῆς ἐδρας θρόνου πρὸς ἀριστερὰν κλίμαχος ὑπάρξαντος ποτὲ ἐν τῷ θεάτρῳ, ἵδω ἡ λειψύτης τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς τοῦ σωζομένου τμήματος ὀηκῆ εὐρέθη δὲ, ὡς ὁ κύριος Πιττάκης ἐν ἔτει 1853 σελ. 863 τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος τοῦ ἔγραφεν, «ἐν τῇ καλουμένῃ Μητροπόλει», νῦν δὲ κεῖται ἐν τῇ καλουμένῃ στοᾷ τοῦ Ἀδριανοῦ. τὸ ὕψος τοῦ λίθου 0,45, τὸ πλάτος, 0,72, ἄνω δὲ ἐπὶ τῆς ἐδρας, φερομένης ἔμπρὸς καὶ ἔχνη τῆς συνήθως καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις θρόνοις τοῦ θεάτρου ὑπαρχούσης ὀπῆς, 0,20. ἡ ἐπιγραφή αὐτοῦ ἐδημοσιεύ-

ἀρ. 209

θη πολλάκις, δρα Rangabé ἐν Antiquités helléniques αρ. 1149. καὶ Πιττάκην ἐν ἀρχ. ἐφημ. αρ. 2683 πρὸς σ. 863. ἐσχάτως δὲ καὶ ἐν τῷ Bulletin τῆς Ῥώμης 1862 σελ. 118, δὴ μὴ οὐδαμῶς ἀκριβῶς. ἐνταῦθα δὲ νῦν ἐξεδόθη βρον ἦν δυνατόν πανομοιία, ἀπεικονίσαντος τοῦ φίλου I. Γ. Παπαδάκη τὰ ἀτάσθαλα αὐτῆς γράμματα εἰς τὸ ἔθρονον τοῦ φυσικοῦ μεγέθους, ὡς ἐποίησε καὶ εἰς τὰς λοιπὰς ἐπὶ τῶν θρόνων τοῦ θεάτρου ἐπιγραφάς, αἱ ὅποια πᾶσαι ἐξεδόθησαν πανομοιία κατὰ τὸ $\frac{1}{4}$ τοῦ φυσικοῦ τῶν γραμμάτων μεγέθους. οὗ δὲ τὸ τμήμα τοῦτο τῶν θρόνων πάντως εἰς τὸ θεάτρον ἀνήκει οὐδεὶς ἰδὼν ἀμφιβάλλει, καὶ εὐχῆς ἔργον ἵνα νὰ μετακομισθῇ πάλιν ἐκεῖσε καὶ νὰ στηθῇ πλησίον τῆς πρώτης κλίμακος κατὰ τὴν ἀριστερὰν πύρρον, ὅπου πιθανώτατα ἦν ἡ θέσις τῶν ἡ πλησίον τῆς τρίτης ἀπ' αὐτῆς κλίμακος πρὸς ἀριστερὰν τοῦ ἀναβαίνοντος. ἄλλου τόπος δὲν ὑπάρχει δι' αὐτό. δυσκολώτερα δύναται νὰ ὀρισθῇ ἡ θέσις τῶν ἀπ' αρ. 132 καὶ 133 τεμαχίων μικρῶν ἐκ τῶν θρόνων τοῦ θεάτρου, τὰ ὅποια τῶρα εὐρίσκονται ἐν τῷ περιβόλῳ τῶν ἀπομάχων τῆς ἀκροπόλεως.

Ἔνα δὲ πλήρη σχεδὸν θρόνον ἐκ τοῦ θεάτρου, τοῦ κοινοῦ εἶδους, οἷος δ' ἐν σελ. 103 ἀπ' αρ. 2 ἀπεικονίσθη, ἀνεκάλυφα πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Θησείου περὶ τὰ μέσα τῆς μεσημερινῆς πλευρᾶς. οὗτος ἀνήκει εἰς τὰ μέσα στοίχου τινός. λείπει δὲ αὐτοῦ τὸ μέρος τῆς ἔδρας, ἔνθα συνήθως εὐρίσκονται αἱ ἐπιγραφαὶ καὶ τὸ ἄνω ἦμισυ τῆς ἀνακλίσεως. τὸ λοιπὸν μονοκόμματον ἐκ πεντελικῶν μαρμάρου, ἐξ οὗ καὶ οἱ λοιποὶ ἀδελφοὶ θρόνοι ἐποιήθησαν. ἐπειδὴ δὲ ὁ λόγος ἀνεπιστήτως παρέσυρεν ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν εἰς τοὺς θρόνους, ἃς σημειώσωμεν καὶ τόδε, ὅτι κατὰ τὸν σοφὸν θεατρολόγον Wieseler (ἐν Philol. XVIII, ἔτσι δ', σελ. 749), οὗ ἡ εὐνοία ἔπεμψεν ἡμῖν τὸ τεῦχος, θρόνοι τοιοῦτοι τιμητικοὶ ἐν τοῖς χρόνοις τῶν μεγάλων δραματικῶν ὄλων δὲν ὑπῆρχαν ἐν τῷ θεάτρῳ Ἀθηναίων.

Ἄλλας ἐκ τοῦ θεάτρου ἐπιγραφάς ἀναβάλλομεν εἰς τὸ προσεχὲς τεῦχος· σήμερον δὲ ἀφίνομεν τὴν ἐν τῷ θεάτρῳ διατριβὴν ἀγγέλλοντες τοῖς φιλοθεάμοσιν ὅτι τὰς τρεῖς τελευταίας ἡμέρας πρὸς τὸ βόρειον μέρος τοῦ κίλου εἰς βάθος ὡς δύο μέτρων ἀνεκαλύφθησαν ἔχνη κλίμακος, τῆς δεκάτης ἀπὸ τῆς δεξιᾶς παρόδου, καὶ ἀρχαῖ ἐδωλίων ἔνθεν καὶ ἔνθεν πρὸς ἀριστερὰν μὲν τριῶν πρὸς δεξιὰν δὲ τεσσάρων, πάντα ἐν τῇ ἀρχικῇ τῶν θέσει. ἔχουσι δὲ περίπου τὴν ἰε', ιε' καὶ ιε' τάξιν ἀπὸ τῆς ὀρχήτρας πρὸς τὰ ἄνω. πέραν δὲ τούτων

μέχρι τῆς ἀριστερᾶς παρόδου, οὐδὲν τοιοῦτον ἔχνος εὐρέθη εἰς τοῦτο τὸ ὕψος.

ἐν Ἀθήναις τῇ 1 (13) Σεπτεμβρίου 1862.

Ἀθαν. Σ. Φουσόπουλος.

Δ' ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

περιγηθέντες μετὰ τοῦ φίλου Ἰωάννου Γ. Παπαδάκη τὸν παρελθόντα μῆνα τὴν Μεγαρίδα Φωκίδα καὶ Βοιωτίαν συνελέξαμεν ὑπὲρ τὰς 100 ἐπιγραφάς, ὧν τινες λίαν περιέργοι καὶ ἀξιοσπούδαστοι. μετὰ λήψεως δὲ εἶδαμεν πολλαχοῦ καὶ ἰδίως περὶ τὰς Θεσπίας καταστραφόμενα τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα, ἵνα χρησιμεύσωσιν ὡς ὕλη πρὸς οἰκοδόμησιν οἰκιῶν. ὅθεν καθήκον ἡμῶν νομίζομεν νὰ ὑπενηθώσωμεν τοὺς ἔχοντας τὰ τέλη ὅπως φροντίσωσι περὶ τῆς διασώσεως τῶν ἀρχαιότητων δι' ὧν οἶδασι μέσων. ἡμεῖς δὲ νομίζομεν συντελεστικώτατα πρὸς τοῦτο δύο μάλιστα μέσα· α) νὰ σταλῶσιν ἄνδρες ἱκανοὶ πρὸς καταγραφὴν, ἀντιγραφὴν καὶ ἀγορὰν αὐτῶν. β) μετὰ τοῦτο νὰ παραγγεληθῶσιν οἱ ἑκασταχοῦ δῆμαρχοὶ νὰ συλλέγωσιν τοὐλάχιστον τὰς ἐπιγραφάς πληρόντες τῷ κομιστῇ αὐτῶν τόσα, ὥστε νὰ προκρίνωσι νὰ τὰς πωλῶσι μᾶλλον ἢ νὰ τὰς κατασυντρίβωσι μετὰ τὴν βαρείαν καὶ νὰ τὰς κτεῖνωσι. π. γ. δὲ τελεῖται τοιοῦτός τις ὅρος· ἐπιγραφὴ ἐνὸς τετάρτου τετραγωνικοῦ μέτρου νὰ τιμᾶται πέντε δραχμῶν, ἐνὸς δὲ τετραγωνικοῦ μέτρου οὕσα, τεσσαράκοντα δραχμῶν. οὕτω νομίζομεν ὅτι ὑπὸ γε τῆς ἐπιθυμίας τοῦ κέρδους πᾶς τις θὰ προκρίνη νὰ τὰς πωλῇ μᾶλλον ἢ νὰ τὰς καταστρέφῃ. ἄλλως δὲ, διὰ συμβουλιῶν ἀπειλῶν καὶ τιμωριῶν, ἐπεδείχθη ὅτι δὲν αἴρεται τὸ κακὸν.

Ὁ ἐν Ὀρχομενῷ φιλάρχαιος δῆμαρχος εἶδαμεν ὅτι λίαν φιλοτίμως συλλέγει τὰς ἀνευρισκομένας ἀρχαιότητας. ἀνασχάσας δὲ καὶ τὴν εἰσοδὸν τοῦ καλουμένου θησαυροῦ τῶν Ὀρχομενίων μέχρι τοῦ λιθοστρώτου ἐδάφους ἀνεῦρε συντρίμματα ἀνδριάντος χαλκοῦ, οὗ ἐφόλαξεν δύο δακτύλους θαυμασίους, καὶ ἐν ἀγαμάτιον γυναικεῖον λευκοῦ μαρμάρου ἐκ τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων, ὧς μας ἐφάνη. Ἀ. Σ. Φ.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

ἐν ἐπιγ. αρ. 124	στ. 4	ἀντὶ	TEMPORI	γράφον	TEMPORE
»	»	»	138	» 2	» ΚΑΙΕΡΕΩΣ » ΚΑΙΕΡΕΩΣ.
»	»	»	158	» 3	» ΧΟΡΕΙΟΥ Κ ,, ΧΟΡΕΙΟΥ ΕΚ
»	»	»	»	»	» χωρείου » χωρείου
ἐν σελ. 163,	στ. 19	κάτωθεν	ἀντὶ	Σεπτημ. γρ.	Σεπτιμ.
»	»	165,	στ. 5	ἀνωθεν	» δὲ ἔποντο γρ. δ' ἔσποντο.
»	»	165,	στ. 6	»	» ἀραιουτοπμ. γρ. ἀραιουτοπμ.
»	»	173,	στ. 45	»	» Εὐθείου γρ. Εὐθείου
»	»	179,	ἐν τῷ μέσῳ	ἀντὶ	αρ. 484 γρ. αρ. 185
»	»	180,	στ. 3	ἀνωθεν	ἀντὶ πλευρᾶς γρ. πλευρᾶς
»	»	183,	στ. 2	»	» αρ. 185 γρ. αρ. 186
»	»	183,	στ. 1	»	» αρ. 186 γρ. αρ. 187.

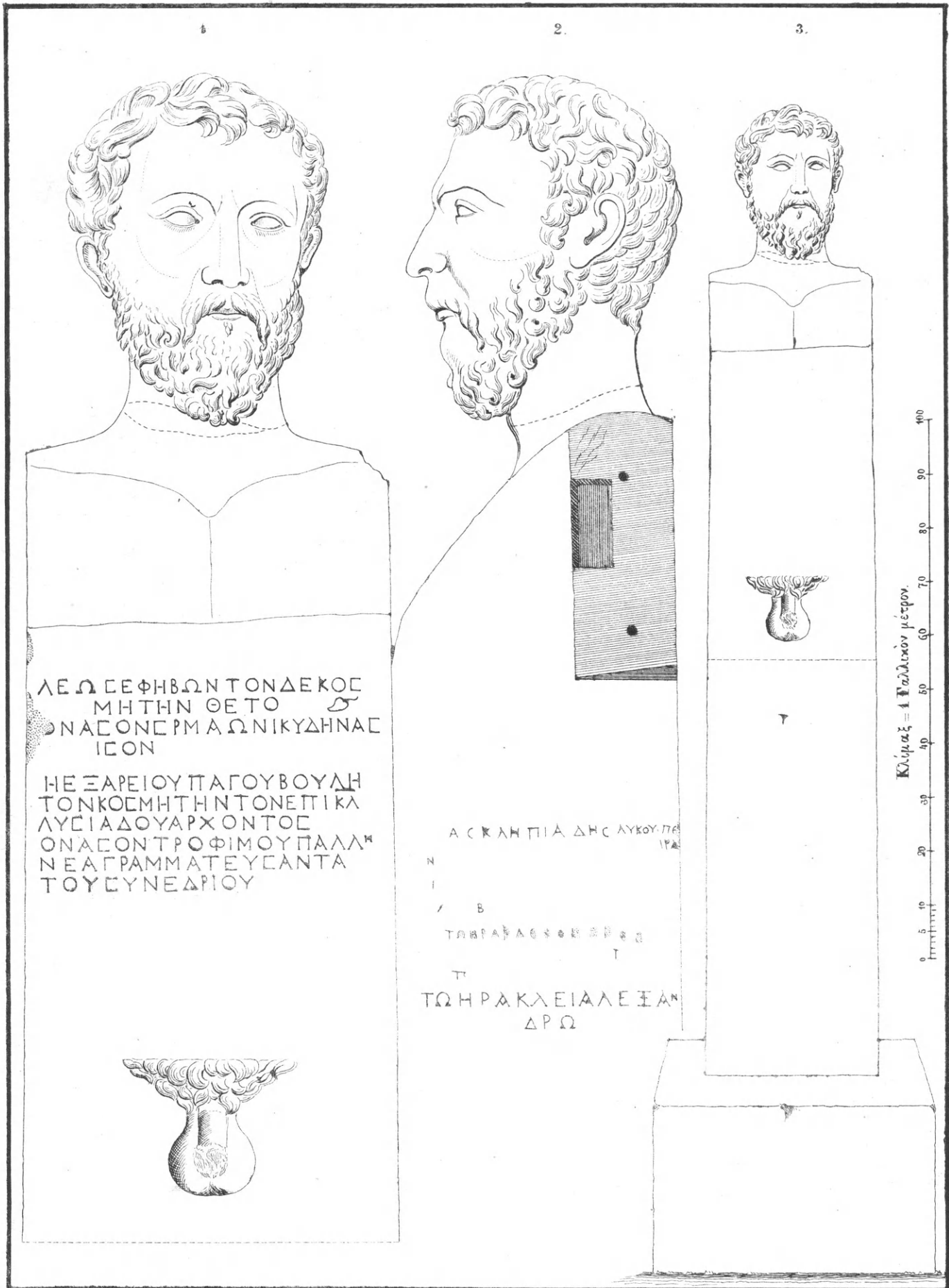
Ἀ. Σ. Φ.

τὴν εὐθύνην τῶν τυπογραφικῶν καὶ ἄλλων οἰωνόδηποτε ἀμαρτημάτων φέρει ὁ ὑφ' ἑακαστον ἄρθρον ὑπογεγραμμένος. ὁ ἐκδότης.

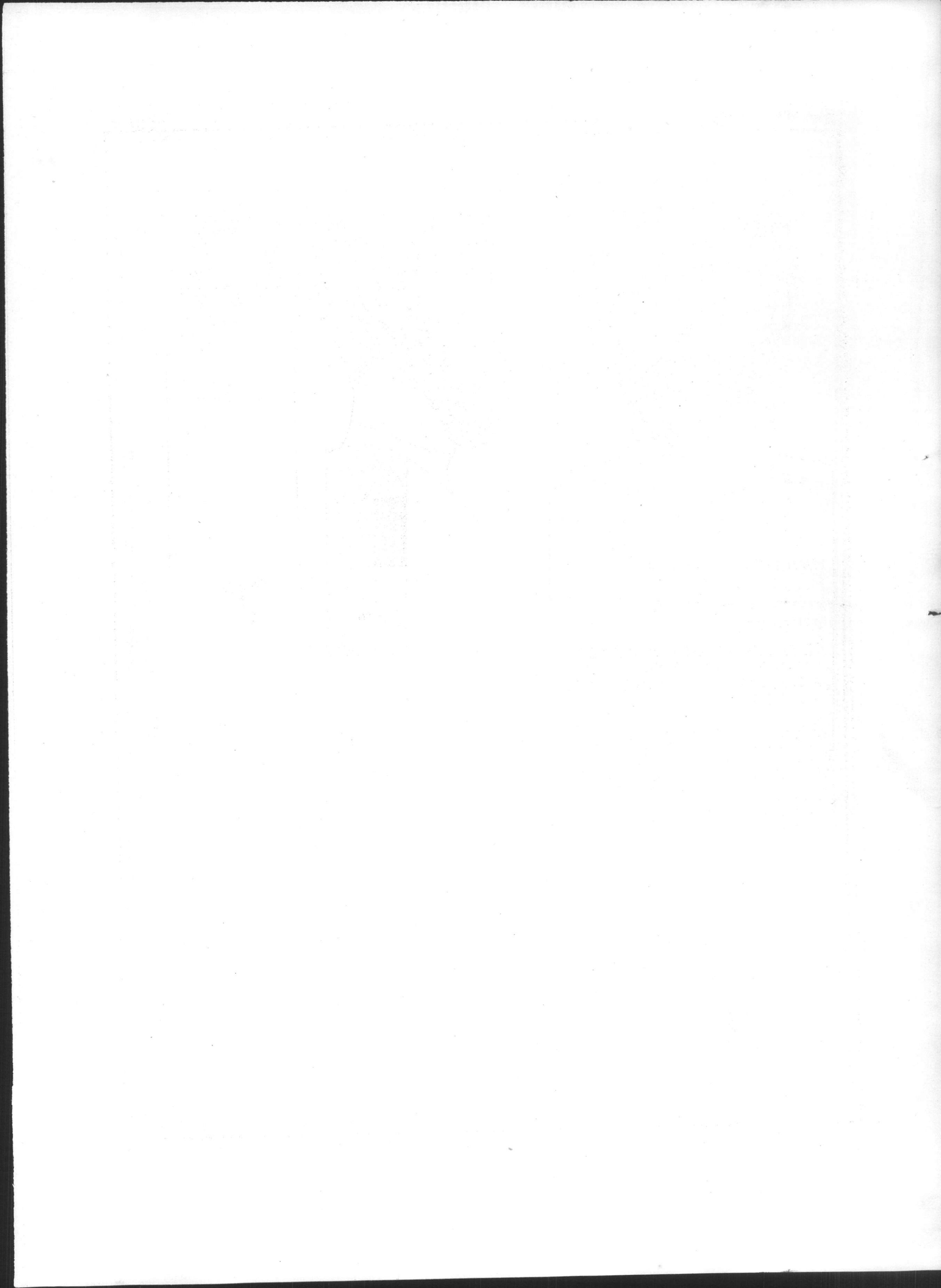

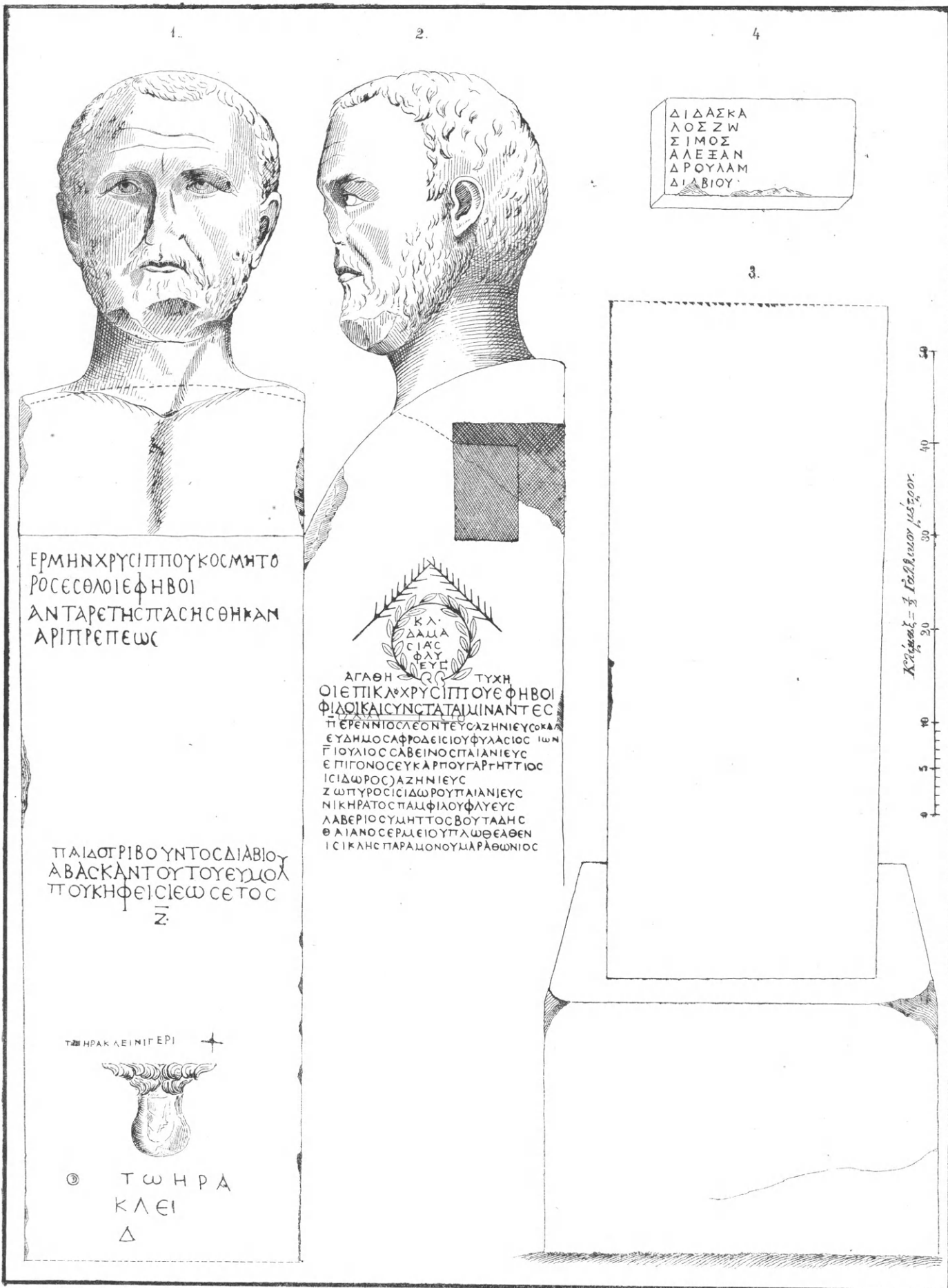
ΓΕΝΟΥΑΡΧΟΝΤΟΣ ΜΟΥΝΙΧΙΩΝΟΣ ΑΓΟΡΑΙΚΥΡΙΑΣΙΜΩΝΣΙΜΩΝΟΣΠΟ
 ΕΠΕΙΔΗ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ Ε ΝΗΛΩΜΑΤΑΓΕΙΝΕΣ ΑΙΚΑΙΔΙΑ
 ΕΙΛΑΝΧΑΝΟΥΣΑΙΙΕΡΕΙΑΙΔΙΑΤΑΣΙΝΤΙΝΑΕΑ ΓΕΝΕΣΘΑ ΗΜΩΝ
 ΚΑΤΗΝΔΕ ΓΗΣΩ ΝΜΗΔΕΜΙ Υ ΣΕΡΙΤΗΣ ΔΑΠΑΝΗΣΕΠΙΘΕΙΝΑΙ
 ΑΓΑ ΕΙΤΥΧ ΙΔΕΔΟΧΘΑΙΤΟΙΣΟΡΓΕΛΣΙΝΤΗΝΛΛΧΟΥΣΑΝΙΕΡΕΙΑΝΕΙΣ
 ΜΟΓΕΝΗΝΑΡΧΟΝΤΑΕΝΙΑΥΤΟΝΚΑΤΑΤΑΥΤΑΔΕΚΑΙΤΑΣΛΟΙΡΑΣ Τ ΝΝΥ
 ΟΡΟΝΟΥΣΔΥ ΚΑΛΛΙΣΤΡΥΣΠΕ ΙΤΙΘΕΝΑΙΔΕΤΑΙΣΦΙΑΛΗΦΟΡΟΙΣΚΑΙΤ Ι
 ΡΙΤΗΝΘΕΟΝΟΥΣΑΙΣΕΝΤΩΙΑ ΝΙΚΟΣΜΟΝΑ ΑΝ Ε Τ ΑΓΑ
 ΤΑΠΟΙΕΙΚΥΡ ΟΙΕΣΤΩ ΣΑΝΟΙΟΡΓΕΛΝΕΣΣΗΜΙΟΥΝ ΤΕ Ν Α Α ΚΑΙΝΟΥ
 ΤΙΤΩΝΓΕΓΡΑΜΜΕΝΩ Ν ΞΙΑΝΔΡΑΧΜΩΝΠΕ ΤΗΚΟΝ ΕΙΣΡΡ
 ΤΛΝΤΡΟΠΛΙΩΤΩΙΑΝ ΗΞΕΙΝΑΙΔΕ ΗΟΕΝΗΜΙ
 ΤΟΝΕΙΘΙΣΜΕΝΟΜΕΠΑΙΝΟΝΑΥΤΑΙΣΚΥΡΙΟΙΔΕΣΤΩΣΑΝΚΑΤΟΙ
 ΥΠΕΡΤΗΣΑΠΕΙΘΟΥΣΗΣΚΑΘΙΣΤΑΤΩΔΕ ΔΕΙΛΑΝΧΑΝΟΥΣΑΙΕΡΕΙΑ
 ΡΩΝΕΚΤΩΝΙΕΡΕΙΩΝΩΝΓΕ ΩΝ ΝΑΙΣΔΕ
 ΛΑΙΚΑΤΑΣΤΗΣΑΙΕΝΑ Ν ΠΟ ΔΙΑΓΕΛ Σ
 ΗΙΕΡΕΙΑΤΟΙΣΑΥΤΟΙΣΕΠΙΤΙΜΙΟΙΣΑΝΑΓΡΑΨΑΙΔΕΤΟΔΕΤΟΨΗΦΙΣΜΑ
 ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΕΙΣΣΤΗΛΗΝΛΙΘΙΝΗΝΚΑΙΣΤΗΣΑΙΕΝΤΩΙΙΕΡΩ

ΕΠΙΣΩΝΙΚΟΥΑΡΧΟΝΤΟΣΜΟΥΝΙΧΙΩΝΟΣΑΓΟΡΑΙΚΥΡΙΑΙ
 ΕΔΟΞΕΝΤΟΙΣΟΡΓΕΛΣΙΝ
 ΕΠΕΙΔΗΜΗΤΡΟΔΩΡΑ ΩΝ ΕΙΣΑΚΟΣΤΑΣΙΕΡΕΙΑ
 ΔΙΚΗΣΤΗΣΓΕΝΩΜΕΝΗΣΕΠΙΠΑ ΟΥΑΡΧΟΝΤΟΣΩΣΤ
 ΡΕΥΣΑΙΚΑΙΣΥΝΔΙΕΞΑΓΑΓΕΙΝΜΕΤΑΥΤΗΣΤΟΝΕΝΙΑΥΤΟΝ
 Δ Λ ΑΙΣΙΝΔΙΕΞΗΓΑΓΕΝΚΑΛΩΣΚΑΙΕΥΣΧΗΜΟΝΩΣ
 ΚΑΙΕΥΣΕΒΩΣΤΑΠΡΟΣΤΗΝΘΕΟΝΚΑΙΑΝΕΚΚΛΗΤΟΝΑΥΤΗΝΤ Ε
 ΣΚΕΥΑΣΕΝΤΑΙΣΤΕΙΕΡΕΙΑΙΣΚΑΙΤΟΙΣΟΡΓΕΛΣΙΝΚΑΤΑΤΑΥΤΑΔΕ
 ΕΠΙΣΩΝΙΚΟΥΑΡΧΟΝΤΟΣΓΕΝΩΜΕΝΗΙΕΡΕΙΑΕ ΛΗΣΕΙΑ
 Ο ΣΑΙΕΑ ΤΡΥΣΟΡΓΕΛΝΑΣΩ ΣΤΕΚΑΕΛ
 ΚΑ ΑΕΝΜΕΤΑΙ ΙΔΙΑΝ ΕΠΙΧΩΡΗΣΑΝΤΩΝΔΕΤΗΙΑ
 ΔΙΕΞΗΓΑΓΕΝΤΗΝ ΩΣΥΝΗΝΚΑΛΩΣΚΑΙΕΥΣΧΗΜ
 ΝΩΣΚΑΙΕΥΣΕΒΩΣ ΤΗΝΘΕΟΝΚΑΙΤΑΣΙΕΡ
 ΔΙΟΝΦΙΛΟΤ ΜΟΥΝΤΑΙΑΙΙΕΡΕΙΑΙ ΚΑΤΑΣΤΑΘΗΝΑΙΑΥΤ
 ΟΙΔΕ ΟΝΤΗΘΕΛΙΩΠΩ ΣΑΝΟΥΝΦΑΙΝΩΝΤΑΙΠ
 ΡΡΟΝΟΙΑΝΤΟΙΟΥΜΕΛΟΙΤΗΣΘΕΟΥΚΑΤΕΝΙΑΥΤΟΝΚΑΛΩΣΚΑΙΕΥ
 ΒΛ ΗΙΤΥΧΕΙΔΕΔΟΧΘΑΙΤΟΙΣΟΡΓΕΛΣΙΝ
 Ε ΝΑΣ
 ΕΙΤΑΙΣ
 ΙΕΡΕΙΑΙΣΠΑΡΕΧΟΜΕΝΗΝ ΛΩΣΚΑΙΕΥ ΜΟ
 ΚΑΙΡΟΝ ΣΑΝ ΚΑΤΑΤΗΝΑΝΑΓΡΑΨΑΙ
 ΗΜΗΤΡΙ ΑΤΑ
 ΔΕΤΟΔΕΤΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΝΓΡΑΜ ΕΑΤΗΝΣΤΗΛΗΝ

Γ. Κόλμανν έχαραξε.

Γ. Κόλμανν εχάραξε.

Αρ. 1.

Αρ. 2.

σελ. 137. ε.

Αρ. 3.

Αρ. 4.

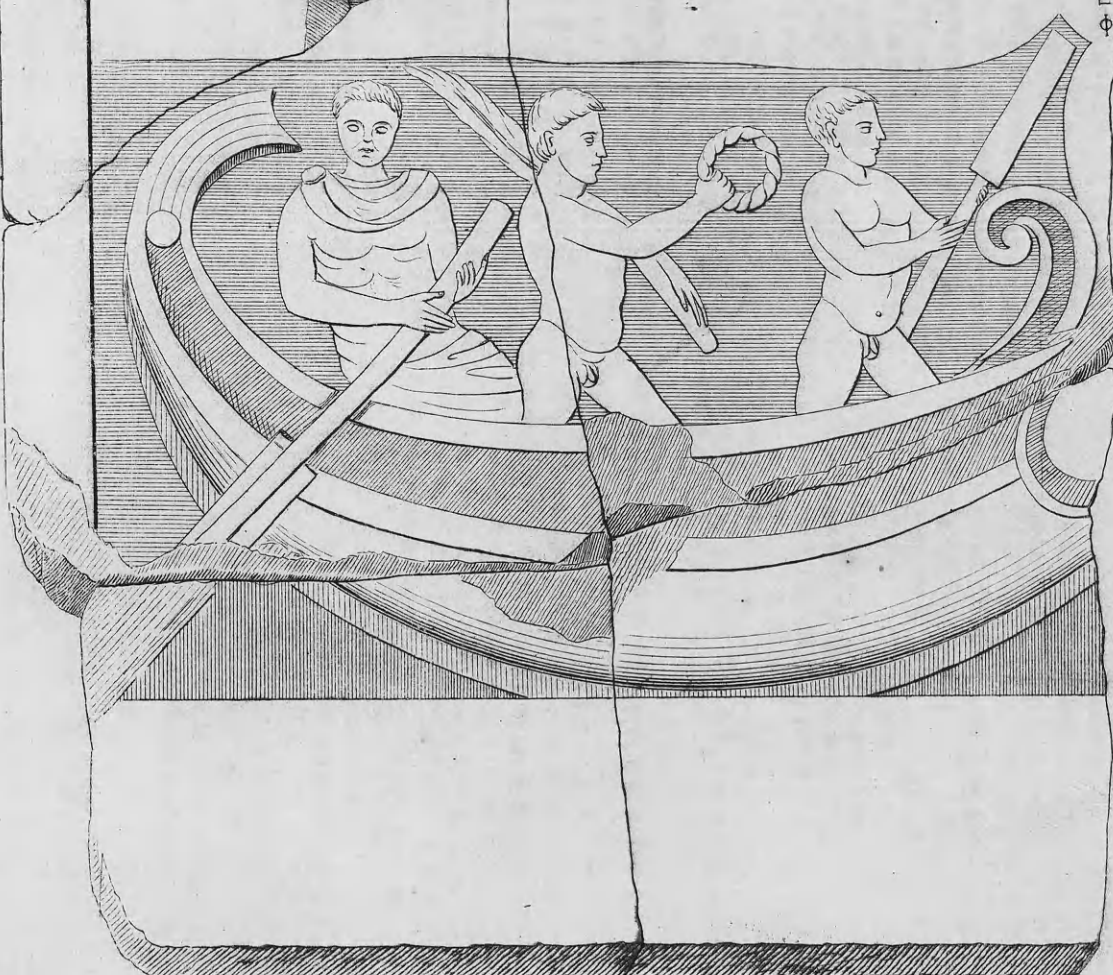

Αρ. 5.

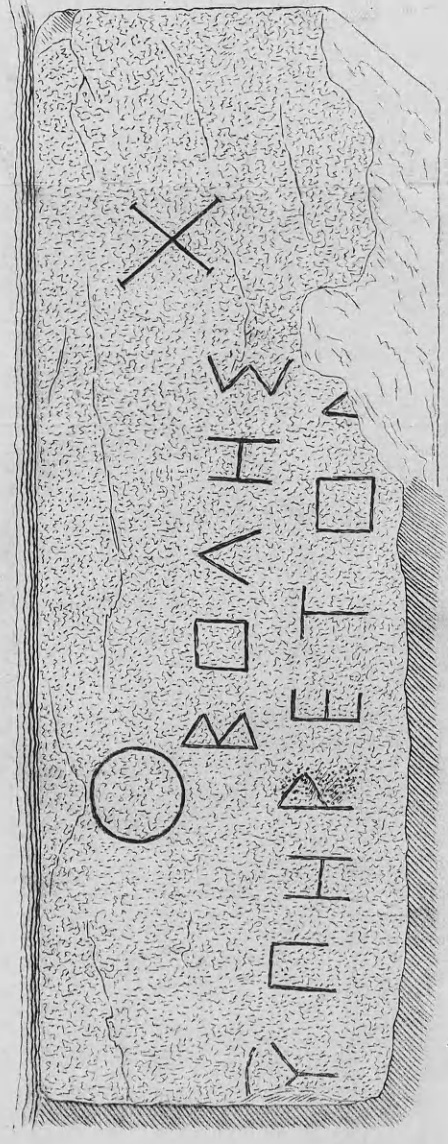
ΟΚΟΣΜΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΕΦΗΒΩΝ
 ΕΠΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΓΕΛΒΙΔΙΟΥ ΣΥΝ
 ΤΟΥΣ ΤΕ ΣΥΝ ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΚΑΙ
 ΑΝΤΙΚΟΣΜΗΤΗΣ ΠΑΙΛΙΟΣΙ

ΠΑΙΔΟΤΡΙΒΕΣ ΔΙΑΒΙΟΥ	ΑΡΧΩΝ ΚΑΙ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΩΝ
ΝΕΙΚΟΣΤΡΑΤΩΣ ΔΙΑΡΟΥ ΠΑΛ	ΔΙΟΛΟΥ ΕΤΟΥΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΣ ΔΙΑΒΙΟΥ	ΦΙΛΙΣΤΕΙΔΗΣ
ΙΕΡΕΥΣ ΣΤΡΑΤΩΝ ΑΧΑΡΤΩΔΙ	ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ
ΣΦΟΡΟΝΤΑΙ	ΠΑΙΛ' ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ
ΗΡΑΚΛΕΩΝ	ΚΗΡΥΞ
ΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΤΩ ΣΙΜΟΥ ΒΗΣ	ΦΛΑΜΑΡΕΙΝΟΣ
ΕΛΕΥΣΕΙΝΙΟΣ ΣΟΦΟΥΚΗΦΙ	ΒΑΣΙΛΕΥΣ
ΣΩΤΑΣ	ΠΑΙΛ' ΦΕΙΔΙΜΟΣ
ΑΦΡΟΔΕΙΣΙΟΣ ΑΦΡΟΣΤΕΙ	ΕΠΕΤΕΛΕΣΕΝ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ
ΕΛΠΙΝΕΙΚΟΣ ΜΥΡΙ	ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΚΑΙ ΕΣΤΙΑΣΕ
ΥΠΟΣΩΦΙΣΤΑΙ	ΤΟΥΣ ΣΥΝ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ
ΙΣΙΔΟΣ	ΤΟΥΣ ΠΕΡΙ ΤΟ ΔΙΟΓΕΝΕΙΟΝ
ΑΠΕΛΛΗΣ	ΠΑΝΤΑΣ
ΑΘΗΝΟΔΩΡΟΣ ΕΚΑ	ΠΟΛΕΜΑΡΧΟΣ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΔΥΕΞ	ΑΥΡ' ΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΣ ΑΧΑΡ
ΛΕΩΝΙΔΗΣ ΣΩΤΑΣ	ΑΓΟΡΑΝΟΜΟΙ
ΠΑΡΑΜΟΝΟΣ ΝΟΥΩΔ	ΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΣ
ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ	ΒΗΣΑΙ
ΠΑΙΛΙΟΣ ΠΑΙΔΩΣ ΠΑΛ	ΜΗΝΟΔΩΡΟΣ ΕΥΘΟΥ ΑΧΑΡ
ΗΓΕΜΩΝ	ΕΠΕΤΕΛΕΣΑΝ ΤΟΥΣ ΚΥΘΟΥΣ
ΑΘΗΝΟΔΩΡΟΣ	ΑΓΩΝΟΘΕΤΑΙ
ΟΠΛΟΜΑΧΟΣ	ΑΝΤΙΝΟΒΙΩΝ ΕΝΑΣΤΕΙ
ΦΛΟΣΕΙΡΗΝΑ ΟΥΦΛΥ	ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ
ΔΑΣΚΑΛΟΣ	ΑΔΡΙΑΝΕΙΩΝ
ΙΩΣ ΟΣΑΛΕ ΕΑΝ ΑΛΑΜ	ΑΙΛ' ΕΡΩΤΙΑΝΟΣ
ΥΠΟ ΤΙΔΟΤΡΙΒΗΣ	ΑΝΤΙΝΟΒΙΩΝ ΕΝ ΕΛΕΥΣΕΙΝΙ
ΕΥΤΥΧΙΑΣ ΣΥΑΚΙΩΣ ΤΗΤ	ΝΕΙΚΟΣΤΡΑΤΟΣ ΝΕΙΚΩΝΟΣΤΡΙΝ
ΥΠΟ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ	ΘΗΣΕΙΩΝ
ΠΑΙΛ' ΑΝΘΟΣ	ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΠΡΟΣΔΕΚΤΟΥ ΚΕΦ
ΚΕΣΤΡΟΦΥΛΛΕΣ	ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΩΝ
ΚΑΡΠΟΣ	ΑΥΡ' ΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΣ ΑΧΑΡ
ΕΚ ΤΩΝ ΣΕΒΑΣΤΟΦΟΡΙΚΩΝ	ΤΟΥ ΠΕΡΙΑΛΚΗΣ
ΕΔΟΘΗ ΤΟΙΣ ΕΦΗΒΟΙΣ ΤΙΣ	ΠΑΙΛ' ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ
ΠΛΑΤΑΙΑΙΣ ΤΩ ΔΑΛΑΤΩ	ΦΛΑΜΑΡΕΙΝΟΣ
ΕΚΑΣΤΩΙ ΧΡΗΜΑΤΕΣ ΤΗΣ	ΓΕΡΜΑΝΙΚΕΙΩΝ
ΥΓΕΙΑΣ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ	ΑΘΗΝΑΙΑ
ΕΙΣΘΥΣΙΑΣ ΤΟΙΣ ΠΕΡΙ ΤΗΝ	ΕΚ ΤΩΝ ΣΕΒΑΣΤΟΦΟΡΙΚΩΝ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΝ ΑΥΤΩΝ ΤΕ Α	ΕΠΙΝΕΙΚΙΩΝ
ΓΜΕΝΟΙΣ ΕΚΑΣΤΩΙ ΧΕ	ΠΑΙΛ' ΦΕΙΔΙΜΟΣ
ΚΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΣΩΝ	ΤΩΝ ΑΓΩΝΑ ΕΠΙΤΕΛΕΣΑΣ
ΕΠΕΤΕΛΕΣΘΗ Ο ΑΓΩΝ ΤΩ	ΟΜΩΝ ΤΟ ΠΕΡΙΑΛΚΗΣ
ΑΘΗΝΑΙΩΝ	ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΤΟΥΣ ΣΥΝ Ε
	ΦΗΒΟΝ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΠΕΡΙ ΤΟ
	ΔΙΟΓΕΝΕΙΟΝ

ΦΙΛΙΣΤΕΙΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΙΛ' ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΠΑΛ
 ΝΑΥΜΑΧΟΣ ΕΜΟΥ ΝΙΧΙΑΣΥΝΕΣΤΕ ΦΑΝΕΡΩΣ

Αρ. 6.

ὅσοι τῶν φιλαρχαίων κυρίων πέμπουσιν εἰς τὸν ἐκδότην ἐκμάγματα ἐπιγραφῶν, κατὰ τὴν ἐν τῷ περικαλύμματι τοῦ ΣΤ' καὶ Ζ' τεύχους εἰρημένην μέθοδον, παρακαλοῦνται νὰ ὑποσημειώσωσιν ἐν τῷ ἐκμάγματι α) τὰς διαστάσεις τοῦ λίθου, ἥτοι τὸ ὕψος, πλάτος καὶ πάχος αὐτοῦ κατὰ τὸ γαλλικὸν μέτρον, οὗ ὑποβάλλομεν ἐνταῦθα τὸ δέκατον, χάριν τῶν ἐδρισκομένων εἰς τόπους, ἔνθα δὲν ἔνε εὐχολον νὰ εὑρωσι τοιοῦτον μέτρον. β') τὴν ποιότητα τοῦ λίθου καὶ τὸ χρῶμα αὐτοῦ, ὅσον ἂν ἴνε πέτρα κοινὴ ἢ μάρμαρον ἄσπρον ἢ μαῦρον κ. τ. τ. γ') τὸ σχῆμα τοῦ λίθου. δ') τὸν τόπον ἔνθα εὑρέθη τὸ πρῶτον καὶ ὅπου τῶρα εὑρίσκειται καὶ τὸν χρόνον τῆς εὑρέσεως, εἰ δυνατόν.

δ' ἐκδότης.

δέκατον γαλλικοῦ μέτρον.